BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Juny 2007 Núm. 27 · 3 Euros

www.fcbarcelona.cat

SEGELL PROPI

El gust pel bon futbol, tret definidor de l'estil del Barça

El pòster
Imatge aèria del Camp Nou durant l'ampliació prèvia al Mundial 82

Johan Cruyff
"El bon futbol és una bona inversió; genera adhesions"

Narcís Martí Filosia
Repassem la trajectòria d'un davanter que va deixar empremta

JUNY DEL 2007

Edita: Futbol Club Barcelona
Av. d'Arístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
Tel. 9021899 00 - Fax 934112210
Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.

Subdirectors: Eduard Pujol,Toni Ruiz i David Saura.

Redactors: Carles Cascante, Xavier Catalán, Roger Bogunyà, Vanessa Forns, Jordi Clos, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Carles Santacana, Anna Segura, Txemi Terés i Manel Tomàs.

Revisió lingüística: Lourdes Julià.

Redactors en pràctiques: Miquel Dalmau i Jaume Canut.

Col·laboració especial: Ramon Besa i Camprubí.

Disseny i Infografia: Grupo ADI.

Fotografia: Arxiu FCB, Bevenrain i FCB Merchandising.

Publicitat: FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 126.700 exemplars.
Dipòsit Legal: B-40053-02.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 6 de juny del 2007.

El futbol que ens agrada

Abans de res, haurem de fer dues consideracions que seran bàsiques per a entendre el raonament que seguirem i per a seguir el fil narratiu dels articles que hem elaborat per a aquesta revista. La primera consideració és que entenem que el debat tan recurrent de guanyar o jugar bé és un debat fals, perquè són dos objectius de distinta naturalesa i, per tant, compatibles. Tothom juga per a guanyar i tothom, a la seva manera, juga bé; és a dir, que també el fet de jugar bé és un fet relatiu, perquè es pot fer des de la defensa, des del contraatac o des de l'atac. La segona consideració és que aquesta revista s'ha tancat quan el FC Barcelona lluitava per aconseguir el títol de Lliga amb el Reial Madrid i el Sevilla. Vol dir que hem estat ben conscients que aquesta revista podia arribar a les seves cases en el pitjor dels casos. I, no obstant, vam tenir clar que havíem de mantenir l'esperit que l'havia motivat: que més enllà de les victòries, hi ha un tipus de futbol que ens agrada des de fa molt de temps, ben bé des del primer dia. Aquesta revista va d'això, del futbol que ens agrada i que ens ha agradat sempre als barcelonistes.

El gust és un sentit que s'educa. I el gust culer pel futbol s'ha educat en dues premisses: tenir la pilota i anar de cara a barraca. Fixem-nos que aquesta expressió d'anar de cara a barraca és ben antiga. S'ha deixat d'usar, però el propòsit que transmet és ben vigent. Tot plegat va començar el primer dia. El FC Barcelona el van fundar jugadors que provenien de la cultura futbolística anglesa. En aquell temps, es tractava d'agafar la pilota, dur-la al més aviat possible a la porteria contrària i fer-hi gol. Era un futbol rudimentari, però espectacular. Els resultats dels primers partits del FC Barcelona són inigualables pel que fa a la mitjana de gols aconseguits. Encara avui, Paulino Alcántara és el màxim golejador de la història. Les cròniques d'aquells dies destaquen relativament el nombre de gols –era un fet comú al conjunt dels equips– i, en canvi, es fixen en la qualitat de les jugades que fan els barcelonistes, primer de manera individual, més endavant com a combinació de l'equip; el gol i la victòria acabava sent el resultat de l'excel·lència d'aquell futbol distingit.

Amb el temps, les tàctiques es van anar sofisticant. Va sorgir la figura de l'entrenador, que va deixar la seva pròpia empremta a l'equip. Però totes les transformacions van respectar el que era essencial, tenir la pilota, combinar-la de pressa i buscar la porteria contrària. Per això la llista de jugadors que han vestit la samarreta blaugrana està tan farcida de futbolistes de tècnica exquisida. Ja no només pel que fa als fitxatges, sinó també de nois que sorgits del planter es van consolidar en el primer equip. És clar que també n'hi ha dels anomenats destralers, però en són pocs i circumscrits a determinades èpoques i a determinades zones del camp. Al públic del Barça no li ha agradat mai per definició allò de "si passa la pilota que no passi el contrari" o "de joc ras i cop de peu al cap".

La Revista Barça que tenen a les seves mans és un llarg recorregut per la història del futbol que ha agradat i agrada a l'aficionat culer. Hem repassat les diferents escoles futbolístiques que han deixat petjada al club, des de l'anglesa dels inicis fins a la brasilera passant, és clar, per l'holandesa. Totes han entroncat amb el gust culer pel futbol; un gust que s'identifica amb la manera de ser dels barcelonins i els catalans. No podria ser d'una altra manera. El gust s'educa, no s'improvisa

SUMARI

ESTIMEM EL FUTBOL

No és una frase feta, ni tan sols un eslògan autocomplaent. De sempre el FC Barcelona ha cuidat el gust pel bon futbol. Gairebé sense ni tan sols adornar-nos-en, els valors del club, cívic, endreçat i europeu, i el caràcter de l'aficionat, exigent i elegant a la vegada, han institucionalitzat aquesta aposta pel joc de finesa estètica i que fa que cada partit sigui una descoberta de nous detalls. Des de Samitier fins a Ronaldinho, passant per Alcántara, Kubala o Cruyff, el Barça és el primer dipositari d'un gust mai dissimulat pel futbol que va de cara a barraca, que busca el gol, que domina la vessant tècnica i que mima la pilota perquè l'estima. Hi ha moltes altres maneres de plantejar-se el joc del futbol, però només ens identifica aquesta, la que mai faria mal a la pilota. Resultats al marge, si fos d'una altra manera -més matussera, menys valenta, no tan elegant, fins i tot més eficaç-, ni ens agradaríem ni ens reconeixeríem. El Barça estima el futbol perquè el futbol estima el Barça. El del camp i el de la graderia.

Messi celebra un gol al Camp Nou en un partit contra el Sevilla d'aquesta temporada.

UN ESTIL DE JOC PATENTAT

Futbol de toc, combinació de la pilota, extrems ben oberts a la banda, cracs de nivell mundial... El joc del Barça ha sabut tenir en les seves diferents èpoques una marca de joc pròpia que l'ha distingit de la resta d'equips i que en molts moments de la seva història ha despertat fins i tot l'admiració dels rivals més directes

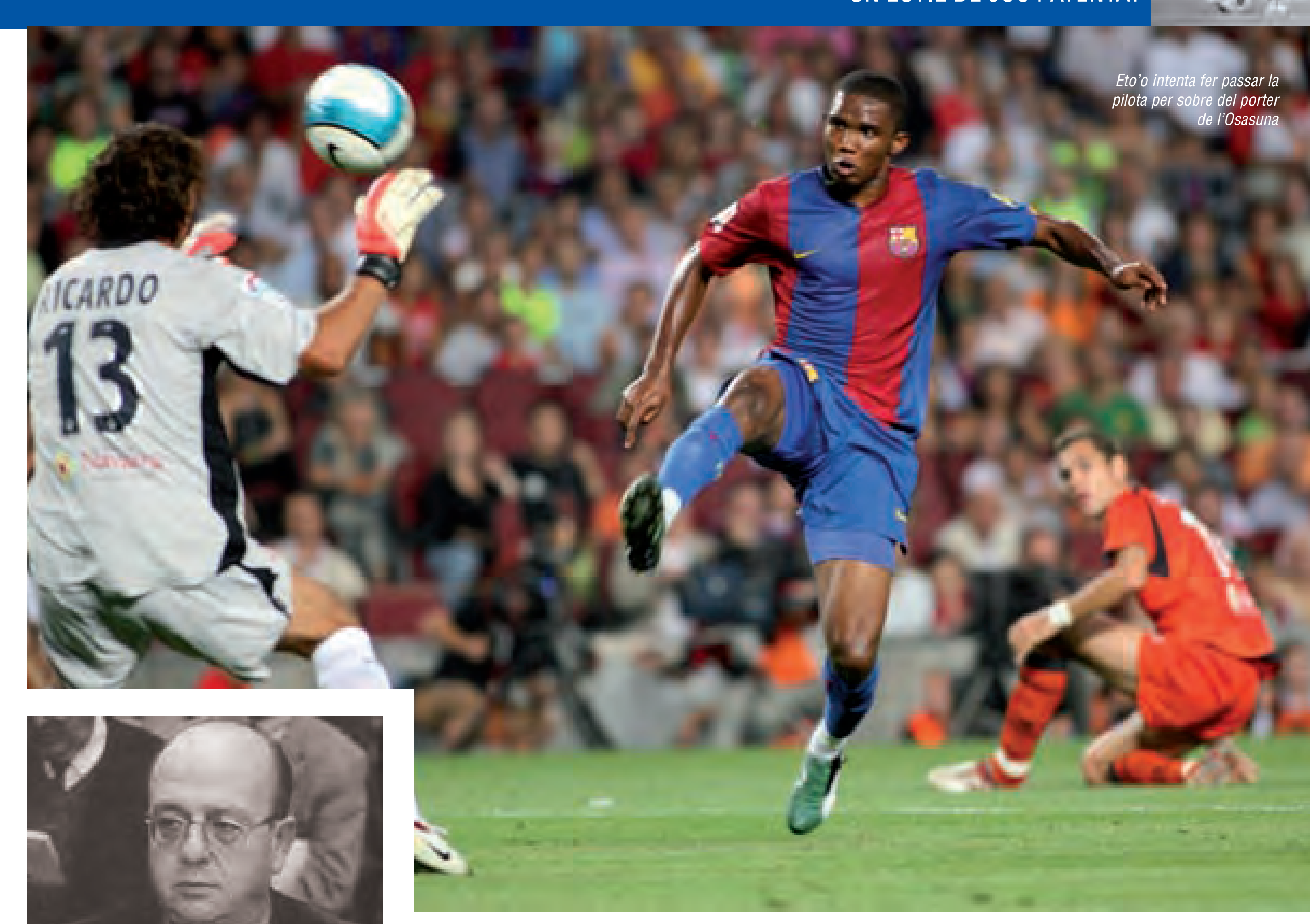
TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

L'ARREL DEL BON FUTBOL

Un segell, una marca d'identitat pròpia que ha traspassat fronteres, una patent Barça. El joc que ha fet el FC Barcelona en les seves diferents etapes ha estat sempre marcat, o així s'ha intentat, per un toc distintiu d'exquisidesa. Un tret diferenciador que ha fet del Camp Nou un dels estadis on s'ha vist sempre bon futbol. Però és que també és el que sempre ha demanat l'exigent públic blaugrana que no s'ha conformat mai només amb títols. Aquests havien d'arribar, però acompanyats d'un joc que deixi satisfets els socis i aficionats, que els faci sentir orgullosos del seu equip. "El públic és molt nombrós i exigent, és fidel però no és passional, i és l'equip qui ho ha de fer bé, amb un futbol atractiu, perquè la gent hi vagi. És l'obligació també d'aquest club. Aquesta necessitat és la que fa que el futbol tingui tendència a ser atractiu, però amb un determinat estil. És el futbol combinatiu, no el directe. Manegar la pilota, que en la jugada d'atac hi participi molta gent per arribar a porteria", explica el secretari tècnic Txiki Begiristain.
Aquesta idea s'ha anat mantenint amb els anys i un exponent el trobem en un concepte molt repetit per Frank Rijkaard en les seves rodes de premsa. El tècnic holandès recorda una vegada i una altra la importància de "fer contents els socis" amb el joc del seu equip. Precisament un dels encarregats i especialista a l'hora de *manegar la pilota* és Xavi Hernández, un dels tres capitans del primer equip. Ell creu que els èxits en l'inici dels 90 van marcar molt a Can Barça i que aquella és la línia a seguir: "Aquí el públic no s'adaptaria d'una altra manera. El canvi el fa Cruyff. Des que tinc consciència, quan me n'adono del futbol és amb ell d'entrenador, i crec que ell és qui canvia el xip i la gent s'hi acostuma i ja no ho paeix d'una altra manera. El públic d'aquí ja no acceptaria un estil diferent, més defensiu i directe." Cada etapa té, però, els seus referents, i si per a Xavi el segell del Barça és recent, per a Ferran Olivella, amb 500 partits amb la samarreta blaugrana a las sevas esquenas en els anys

Només un expert energètic com Endesa pot oferir als socis del F.C. Barcelona la millor oferta en climatització.
SANYO SAP-KCR 94 H
Frig./h: 2.600 - kcal: 3.000
PVP: 547€
4 anys de garantia en equips*
Finançament al 0% d'interès durant 12 mesos**
Truca'ns ara al telèfon gratuït:
900 84 28 84
i facilita'ns el teu codi: Tarifa Barça
fecsa endesa

Eto'o intenta fer passar la pilota per sobre del porter de l'Osasuna

50 i 60, cal anar força més enrere: "El referent era el Barça de les Cinc Copes. Els Ramallets, Martín, Biosca, Segarra, Bosch, Flotats, Basora, César, Kubala, Moreno i Manchón i també Vila, els recordo veure jugar i gaudir-ne molt."
Però a banda d'antecedents i influències purament esportives hi ha d'haver algun altre factor que hagi empès sempre el Barça a fer aquest joc. Radomir Antic, que ha viscut el club blaugrana des de fora primer com a jugador i després com a tècnic, i posteriorment seient a la banqueta local del Camp Nou, n'aporta un de prou interessant. Segons el serbi, el tipus de joc que representa el Barça reflecteix un tarannà, una identitat comuna: "Crec que el tipus de joc de cada equip ve marcat pels gustos del poble, que s'han de respectar. Per això crec que el poble català no se sent ni es vol sentir inferior a ningú i el joc del Barça ha de ser de toc de pilota i de domini, de portar la iniciativa. L'afició no acceptaria que el Barça jugués a deixar-se dominar i a sortir al contraatac." Pel tècnic Benito Floro, que va patir en primera persona els èxits del Dream Team, un estil arrela a base d'èxits: "La manera de jugar la marca la història quan es comencen a enllaçar resultats positius. Es comença a jugar d'una manera fins a marcar un estil. Llavors es comença un estil nou, sobretot si va acompanyat d'èxits."

Els cracs, la punta de l'iceberg

Però no cal oblidar que els grans equips que ha tingut el Barça sempre s'han culminat amb un autèntic diamant, normalment en atac. Per alguna cosa serà, per exemple, que dels considerats quatre millors jugadors de la història, Cruyff i Maradona van jugar al Barça mentre que és prou sabuda que la vocació pel millor futbol també va portar Di Stéfano a Barcelona, tot i que la pressió política el va convertir en un pas efímer. L'altre gran crac, Pelé, és l'excepció, atès que no va jugar al FC Barcelona ni a cap equip europeu. A més, hi ha qui diu que a aquest quartet llegendari s'hi podrien afegir Ronaldo i Ronaldinho. I aquests dos últims també han demostrat el seu millor futbol al Camp Nou. El lluïment d'aquests, però, ha estat un treball de tot un equip

L'apunt de Vázquez Montalbán

Un exemple d'aquesta constant presència dels millors cracs portant la samarreta del Barça la trobem perfectament resumida en el fragment d'un article de Manuel Vázquez Montalbán. L'escriptor, que sempre va portar el barcelonisme per bandera, va publicar un article titulat *Esplendor en la hierba* en què feia la següent reflexió: "*Voy de curtido por la vida y por los campos de fútbol. Yo que he visto regatear a Kubala con las caderas, driblar de costado a Eulogio Martinez, a Di Stéfano reinventarse el campo de fútbol o disfrazarse de poste, a Cruyff marcar goles con el flequillo, lamenté el otro día no llevar nunca –pero es que nunca- sombrero para quitármelo cuando vi a Romário dejando cubierto de vaselina y soledad al portero de Osasuna.*" I és que el seguidor del Barça ha pogut gaudir sempre dels millors jugadors en el seu moment més àlgid.

Maradona, en un partit al Miniestadi. Al costat, Simonsen (a dalt) i Kluivert.

que els ha facilitat les coses. Per Txiki aquest també és un punt d'atracció perquè moltes d'aquestes estrelles vulguin jugar al Camp Nou: "Els millors jugadors del món han estat al Barça però sempre dins d'un estil, una concepció de joc, de manegar el joc, de fer que la pilota vagi per terra. Tu pots tenir els millors jugadors del món, però fer un joc directe. Els millors vénen perquè saben que la sortida de la pilota, i com aquesta els arriba, és molt més còmode que no pas d'un rebot i d'haver-se de barallar a dalt." Aquest aspecte el corrobora el mateix Allan Simonsen, que va arribar a Barcelona després de guanyar la Pilota d'Or com a jugador del Borussia Mönchendgladbach: "Jo era un jugador bo tècnicament i necessitava un club que jugués molt a l'atac i amb jugadors tècnicament bons, com sempre són al Barça. Aquesta va ser una de les raons per venir. Aquí vaig trobar un joc més tècnic que a la Bundesliga. Els jugadors d'aquí volien jugar a futbol i no entrar duríssim ni jugar brut com es feia fa 25 anys. I el fet de jugar per terra i no penjar pilotes també afavoria el meu joc." A tot això el mateix Xavi, amb gairebé 9 anys al primer equip, hi afegeix un aspecte no vinculat directament al fut-

Simonsen va fitxar pel Barça perquè "necessitava un equip que jugués a l'atac, amb jugadors tècnicament molt bons". Aquesta ha estat una constant històrica

La realitat dels mitjans

Johan Cruyff va introduir dins el vocabulari blaugrana la paraula *entorn* en referència a tot allò que envoltava el Barça i que hi influïa. Va ser l'1 d'abril del 1992, minuts després de perdre per 1 gol a 0 al camp de l'Sparta de Praga en partit de la Copa d'Europa. Aquella expressió va fer fortuna. Així, Benito Floro, que va ser contemporani de l'holandès a la banqueta de l'Albacete i del Reial Madrid, també en parla. Però en aquest cas per explicar la influència directa que pot tenir l'aficionat en l'estil de joc d'un club: "Abans era diferent. Fa 25 o 30 anys les televisions i els mitjans en general no tenien la influència sobre la gent. Ara això és molt determinant. Les aficions estan confuses i no saben cap a on tirar, hi ha molts interessos. Perquè el que veuen a l'estadi no sempre és el mateix que llegeixen després. Dir que l'afició defineix el joc és, però, molt complicat. El que vol el públic és veure grans futbolistes. L'afició del Barça, per exemple, el que vol és gaudir i veure bon joc en un estadi preciós."

bol però que també ha de tenir molt a veure per poder trobar tants cracs a casa nostra: "Catalunya és un país molt generós. S'hi menja molt bé, la gent pel carrer és espectacular. El Camp Nou és el millor escenari per jugar a futbol. La gent neix a Brasil i ja pensa a jugar algun dia aquí. A més hem tingut la sort que han anat passant els millors jugadors i tothom vol fer història aquí. Romário, Rivaldo, Ronaldo, Maradona, i, ara, els millors que vinguin." Evidentment, en l'aspecte de fitxatges és bàsic tenir un bon calaix per poder-los portar. Amb aquesta possibilitat després ja és el bon joc, la ciutat, l'ambient

"El Camp Nou és el millor escenari per jugar. La gent neix a Brasil i ja pensa a jugar aquí", afirma Xavi

o el clima el que pot acabar de fer decidir els cracs a posar-se la samarreta blaugrana. Floro ho veu clar: "En el cas del Barça s'hi suma, a més, el potencial econòmic que permet fer fitxatges de qualitat. Però per a la gent de futbol sempre s'ha considerat el Reial Madrid com un equip més de lluita i el FC Barcelona més de qualitat."

Paral·lelismes a Europa

Aquest estil de joc que el Barça ha volgut liderar durant les diferents dècades s'ha trobat amb competidors que intentaven també ser un referent quant a joc i manera de desenvolupar una sèrie d'idees ofensives, encara que no sempre anessin acompanyades de títols. Olivella destaca en els 60 dos equips: "L'Hamburg i sobretot l'Inter de Milà d'Helenio Herrera que va guanyar dues Copes d'Europa". Ja en els setanta i en els vuitanta l'Ajax de Cruyff va tenir predecessors, tal com comenta el danès Allan Simonsen: "El Borussia Mönchendgladbach jugava així, a l'atac, també ho feia el Barça i el Reial Madrid. El Liverpool tenia un gran equip llavors i ara segueix sent un dels grans. Sempre hi ha equips que saben jugar bé ofensivament."

Actualment es podrien comptar amb els dits d'una mà els conjunts d'elit europeus que aportin aquest joc vistós i creatiu, que no esperin l'error del rival i que vulguin portar la iniciativa. Txiki n'aporta alguns: "De l'última època veig que a Alemanya, el Werder Bremen va per aquí, a Itàlia és difícil de veure, i el tema anglès és diferent, molt directe i amb velocitat. L'Arsenal amb Wenger també ha fet un canvi d'estil, que no ha fet el Chelsea. A França, l'Olympique de Lió també té aquest tipus de jugador, de composició de plantilla." I Xavi ho arrodoneix: "El Sevilla també m'agrada molt com juga, els laterals són gairebé extrems. L'Alves puja molt i el David menys perquè té davant l'Adriano. Però saben fer molt bé el joc amb pilota i el joc sense." Floro recorda amb un estil de joc atractiu un altre equip de la Lliga espanyola als anys 80: "El València amb Kempes jugava molt bé la pilota; al seu costat hi havia jugadors com Bonhof, Arias i Diarte."

Antic, a banda de recordar el Barça dels anys 70 –"quan jo encara era jugador, el Barça ja jugava amb les bandes molt ocupades, amb extrems", assegura–, aporta un altre nom que s'ha de tenir en compte en l'actualitat quant a bon joc: "Ara mateix també m'agrada molt com juga el Porto, que fa un futbol de la mateixa escola del Barça. M'agrada com juga per la seva aposta de futbol. A banda sempre és atractiu el joc d'atac que fan molts equips holandesos amb l'Ajax al capdavant."

Deco controla la pilota en un partit al Camp Nou contra el Saragossa.

Arran de gespa

El Barça actual representa a la perfecció aquest esperit de futbol de qualitat. El segell que el primer equip ha sabut mantenir en les diferents dècades. Un extècnic del primer equip, Bobby Robson, elogia el paper que té Rijkaard en aquesta funció. En fer que el Barça respecti el toc de qualitat que l'ha fet ser reconegut internacionalment. Tot té un perquè: "Rijkaard va poder jugar amb futbolistes de gran qualitat com Van Basten, Gullit o Van Tiggelen i va practicar un futbol del màxim nivell. Arran d'això ha portat al Barça un futbol de qualitat. El que jo conec com a *carpet football* o futbol de saló. Aquest és un futbol que es juga per terra, no per dalt. Ronaldinho vol la pilota als peus i Messi també, el mateix passa amb Eto'o, Deco o Xavi. Jugadors baixets que fan un futbol ràpid, sempre mirant endavant. Fent un futbol constructiu, no destructiu."

AMB QUI HEM PARLAT?

Allan Simonsen

Ferran Olivella

Radomir Antic

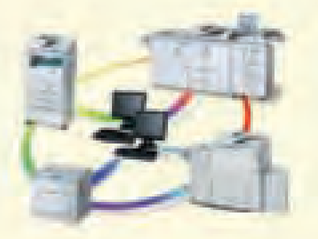
Txiqui Begiristain

Benito Floro

Bobby Robson

L'OPINIÓ DELS EXPERTS

Per fer possible aquest reportatge, la REVISTA BARÇA ha recollit una sèrie d'opinions que, tant des de dins del FC Barcelona com des de fora, ens donen en primera persona la seva visió sobre el joc que ha desenvolupat el Barça en diferents etapes. Txiki Begiristain, Allan Simonsen, Xavi Hernández, Benito Floro, Ferran Olivella, Bobby Robson i Radomir Antic han expressat tots els coneixements que han adquirit en molts anys de vinculació al món del futbol d'elit. En tots aquests casos han participat activament o han hagut de patir aquest segell distintiu blaugrana. A tots ells, moltes gràcies per la seva col·laboració.

RICOH

La plantilla del Barça a la temporada 1902/03. El tercer assegut per la dreta, Joan Gamper.

CAP A L'ATAC, DES DE SEMPRE

TEXT: Carles Santacana | FOTO: Arxiu FCB

Certament, el joc del Barça s'ha distingit en moltes ocasions de la seva història per una concepció ofensiva, d'afavorir el joc espectacular, tot i el risc que comporta. Tanmateix, en els inicis aquesta no era una elecció feta pels primers jugadors del club, sinó la conseqüència lògica de copiar el futbol britànic

Si fem cas de les cròniques dels primers partits del Barça tindríem la temptació de pensar que aquells primers *sportsmen* no podien jugar gaire diferent del que avui fan els infants al pati d'un col·legi. Dit d'una altra manera, la majoria de jugadors intentant arribar tan ràpid com fos possible al camp contrari, per poder xutar i provar de fer gol. Així de simple, però també així d'esbojarrat. És lògic, perquè el coneixement que tenien del futbol era precari, no hi havia entrenadors i el capità tenia unes atribucions limitades. En tot cas, al màxim que podien aspirar en aquells moments era intentar emular els pocs britànics amb qui es podia jugar de tant en tant. De fet, els primers partits a la Gran Bretanya van començar amb una tàctica bastant primitiva, l'1-1-8, que en realitat volia dir que els vuit davanters se situaven avançant en paral·lel, dirigits d'alguna manera pel migcampista, al qual protegia un defensa. Per tant, tot es confiava a la carrera i el driblatge del contrari. Aquest anglicisme, de l'original *dribbling*, era la base de tot el que podem assimilar a una tàctica futbolística del moment. Més endavant, els escocesos van plantejar una versió

Quan el futbol va arribar a Catalunya, el sistema 2-3-5 era la forma habitual de joc, la que vàrem començar a imitar i la que va definir el joc del Barça

més sofisticada d'aquest *dribbling game* inicial. Es tractava de fer circular la pilota entre els migcampistes i els atacants, de manera que ja es feien combinacions, i no únicament es corria cap a la porteria contrària. Començava una concepció de joc d'equip més elaborada.

Els canvis tàctics

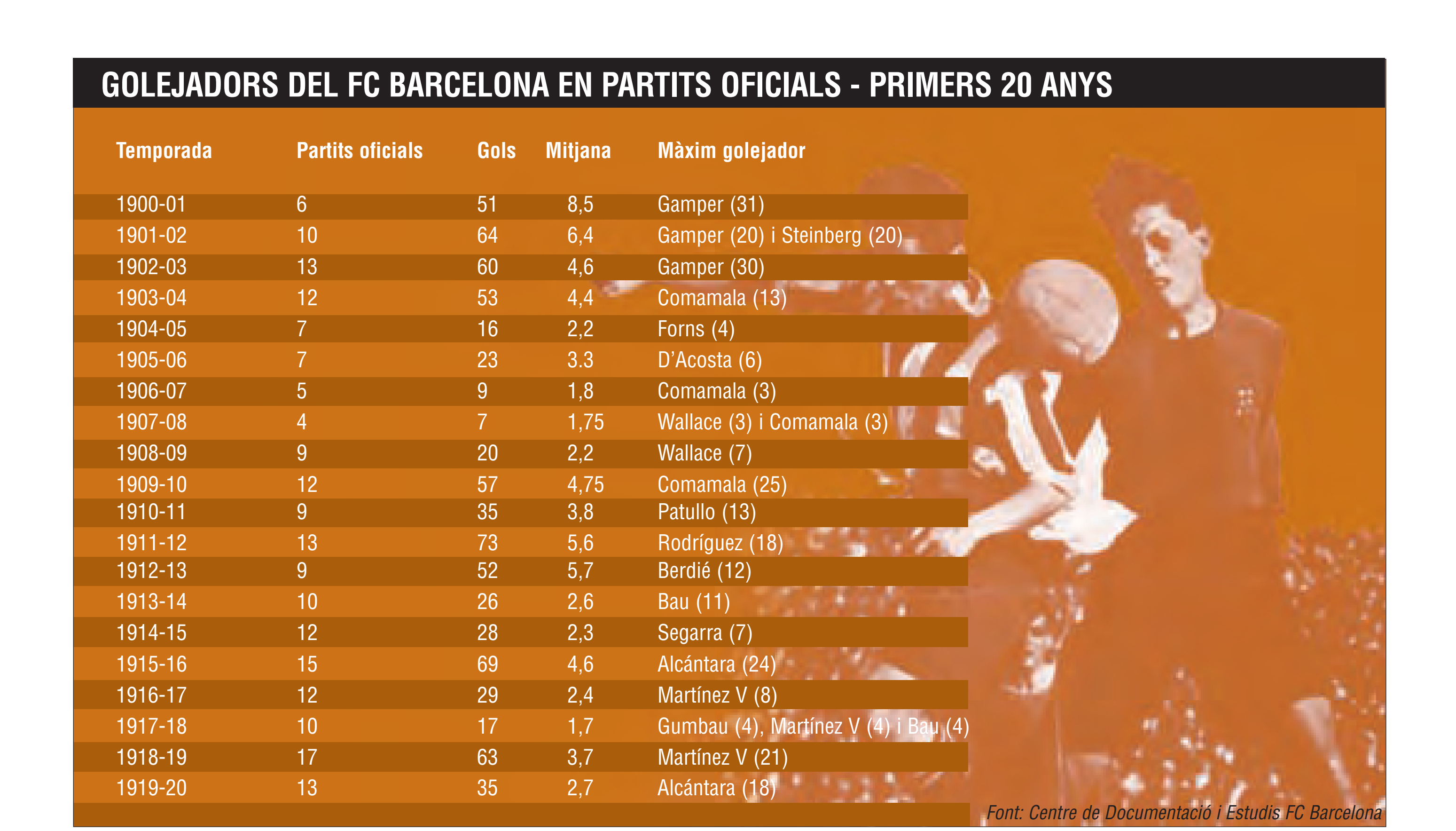
Amb aquesta nova manera d'interpretar el joc, era lògic que canviés la disposició dels jugadors sobre el terreny de joc. Es diu que va ser cap a la dècada de 1880 quan el Nottingham Forest va plasmar aquesta tendència en una tàctica concreta, el 2-3-5, que formaven dos defenses, tres migcampistes i cinc davanters. Tot i que òbviament aquesta tàctica era molt diferent de l'1-1-8, certament encara prevalia el joc ofensiu, i per això es marcaven molts gols.

Quan el futbol va arribar a Catalunya el 2-3-5 era la forma habitual de joc, la que vàrem començar a imitar i la que va definir el joc del Barça. Per això, si ens fixem en els resultats de les primeres temporades, el nombre de gols per partit era força elevat, i ho seria encara més si afegíssim a l'estadística els partits amistosos. Tot amb tot, ja des de les primeres temporades sobresurten les grans golejades, i els noms propis que les van protagonitzar, com el mateix fundador, Joan Gamper, amb una mitjana impressionant, de fins a 5 gols per partit la temporada 1900-01. Gamper, fundador i ànima del club, junt amb Steinberg (dos gols per partit la temporada 1901-02), impulsaven el club cap a

El tècnic que posa ordre

Tot i que el primer entrenador del Barça va ser en John Barrow, que es va incorporar el 1917, el seu pas pel club va ser molt efímer. Per això podem considerar el seu successor, l'anglès Jack Greenwell, la persona que va omplir de contingut la figura d'entrenador al club. Greenwell va passar set temporades a la banqueta, amb un munt d'èxits, tot i que els més impacients ja el discutien el primer any. Gamper el va mantenir, i va iniciar una etapa victoriosa.

GOLEJADORS DEL FC BARCELONA EN PARTITS OFICIALS - PRIMERS 20 ANYS

Temporada	Partits oficials	Gols	Mitjana	Màxim golejador
1900-01	6	51	8,5	Gamper (31)
1901-02	10	64	6,4	Gamper (20) i Steinberg (20)
1902-03	13	60	4,6	Gamper (30)
1903-04	12	53	4,4	Comamala (13)
1904-05	7	16	2,2	Forns (4)
1905-06	7	23	3.3	D'Acosta (6)
1906-07	5	9	1,8	Comamala (3)
1907-08	4	7	1,75	Wallace (3) i Comamala (3)
1908-09	9	20	2,2	Wallace (7)
1909-10	12	57	4,75	Comamala (25)
1910-11	9	35	3,8	Patullo (13)
1911-12	13	73	5,6	Rodríguez (18)
1912-13	9	52	5,7	Berdié (12)
1913-14	10	26	2,6	Bau (11)
1914-15	12	28	2,3	Segarra (7)
1915-16	15	69	4,6	Alcántara (24)
1916-17	12	29	2,4	Martínez V (8)
1917-18	10	17	1,7	Gumbau (4), Martínez V (4) i Bau (4)
1918-19	17	63	3,7	Martínez V (21)
1919-20	13	35	2,7	Alcántara (18)

Font: Centre de Documentació i Estudis FC Barcelona

aquest tipus de futbol ofensiu. I la intenció quedava nítidament plasmada encarregant el 1902 a Steinberg que dirigís una escola de futbol del club. El Barça, doncs, s'apropiava el 2-3-5 i mirava de donar-li tota la seva dimensió ofensiva.

Combinació d'estils

Amb aquest sistema es combinava forçosament la força i la tècnica, l'acció individual i el joc d'equip. Era un tema ben present, que es discutia habitualment en la dècada de 1910, i que generava debats entre els periodistes esportius. Un dels grans jugadors de l'època, Paulino Alcántara, expressava de manera molt clara la seva opinió: "*Yo considero que el 'dribbling' resta brillantez al juego de conjunto, que es la base del verdadero* foot-ball. *Una vez más afirmo que antes que nada los once jugadores de un equipo deben luchar por su Club y no cada uno por los aplausos del público*".

El Barça estima el bon futbol de sempre; ja al 1902 va posar en marxa la primera escola d'aquest esport

El futbol s'anava sofisticant, i els consells per a gestionar els equips es multiplicaven. Però, qui se n'havia de fer càrrec? Per respondre aquesta pregunta va sorgir la figura de l'entrenador, que tindria com a missió principal conjuntar els jugadors i fornir l'equip d'un estil de joc.

Al Barça aquest pas es va fer amb la incorporació de l'anglès Jack Greenwell, jugador del club des de la temporada 1912-13, que en va esdevenir entrenador l'any 1917. Amb l'aparició de l'entrenador, les indicacions tàctiques van guanyar pes a l'hora de plantejar els partits per damunt dels mateixos jugadors, i els esquemes de joc, com el 2-3-5, es podien matisar amb la definició precisa i l'estil de cada entrenador

CONSELLS D'ALCÁNTARA ALS DAVANTERS

A les seves memòries Paulino Alcántara donava indicacions i consells diversos. Quan parlava dels davanters es referia sobretot a les jugades iniciades pels extrems: "*Los extremos deben correr perfectamente la línea del* out *y acostumbrarse a centrar de igual manera con los dos pies. Nunca deberían los extremos entretenerse en* dribblings, *pues dan con esto lugar a que los contrarios se coloquen y marquen a sus interiores. (...) Es convenientísimo que los extremos se entiendan mucho con su interior para que de vez en cuando cambien rápidamente de sitio, cambiando el extremo su puesto con el interior y viceversa. Estas jugadas tienen la virtud de desorientar al medio que marca, el cual no sabrá donde dirigirse. (...) Tampoco el extremo debería a mi juicio* chutar *nunca más que cuando esté muy cerca y al frente del* goal. *Lo mejor en este caso es amenazar con el* shoot *y hacer un pase al compañero mejor colocado para que se encargue de rematar sobre seguro la jugada emprendida*".

Guardiola i Rivaldo, celebrant un gol al Camp Nou, el 24 de gener del 1999.

EL

El 4 COM A PAL DE PALLER

TEXT: Ramon Besa i Camprubí | FOTOS: Arxiu FCB / Bevenrain

El mig del camp sempre ha tingut un protagonisme destacat en l'estil propi del Barça. Més concretament, la figura del migcentre –personalitzada en el número *4*– ha donat coherència a una manera de jugar i de tractar la pilota. Des del planter blaugrana, aquesta figura ha crescut de manera imparable lligada a noms de jugadors que formen part de la història del club

Referent tota la vida com a club, sobretot per la seva càrrega simbòlica, l'equip del Barça ha estat reconeixible històricament per la categoria dels seus futbolistes. La majoria dels millors jugadors del món han portat la samarreta blaugrana. Els davanters centres han actuat generalment com a motor del barcelonisme més ambiciós, mentre que els defenses centrals han guardat les essències de la institució. La figura de Samitier, el cap de César, la carrosseria de Kubala, les cames de Cruyff, els peus de Maradona, els malucs de Romário i el somriure de Ronaldinho han marcat les diferències a l'àrea contrària de la mateixa manera que els ulls blaus de Biosca, la clenxa d'Olivella, el cor de Segarra, el bigoti de Migueli i la cabellera de Puyol han cuidat de la porteria pròpia.

El Barça ha tingut des de sempre bons defensors i ha fitxat els millors jugadors d'atac. El cordó umbilical entre uns i altres, en canvi, ha estat més variable, perquè els centrecampistes són una espècie més selectiva, per no dir que de vegades sembla que està en perill d'extinció, circumstància que ha obligat finalment el Barcelona a buscar alternatives en el mateix Camp Nou fins al punt de convertir-se en una fàbrica de jugadors de migcamp molt singular. Un dels trets diferencials del Barça d'avui dia és que reivindica la figura de l'especialista enfront del jugador polivalent, de manera que els laterals-carrilers i els dobles pivots, futbolistes que s'han menjat de mala manera els centrecampistes, sovint generadors de joc, no tenen raó de ser al FC Barcelona, sobretot pel paper que han jugat els entrenadors.

El Barça d'avui en dia reivindica la figura de l'especialista enfront del jugador polivalent

Xavi controla la pilota en el clàssic disputat al Bernabéu aquesta temporada.

El paper de Cruyff

A més dels grans jugadors, que també, la història del Barça està marcada sobretot pels tècnics, que han exercit un paper d'agitador futbolístic, respectuós amb la carta de naturalesa del club i tanmateix en la direcció contrària a la d'altres preparadors més intervencionistes i conservadors per no dir resultadistes. Una vegada han desaparegut interiors de la categoria de Schuster, de la classe de Fusté, de l'elegància de Suárez i de la plasticitat de Gonzalvo III, el barcelonisme ha promocionat un tipus de centrecampistes que defineixen l'estil de joc de l'equip i li donen vida, tan imprescindibles com els jugadors que marquen les diferències i desequilibren els partits, futbolistes de migcamp que es despleguen a partir de la posició del migcentre. Quan el futbol reculava, Cruyff va fer un pas endavant en arribar a Barcelona com a entrenador del Barça i, prenent la cultura de l'Ajax com a patró, va edificar l'equip a partir de la figura del migcentre. Milla es va convertir en el pal de paller del futbol blaugrana en una decisió d'un impacte universal perquè va evolucionar el joc d'atac d'un equip amb molt bon gust pel futbol. L'estètica es va imposar a l'èpica i els centrecampistes amb traça es van convertir en tan o més importants que els de la força. La majoria són jugadors menuts, inferiors en el cos a cos, vulnerables davant els rivals físicament endurits i, en canvi, superiors en el domini de l'espai, del temps i de la velocitat a partir de la pilota. El joc de posició és tan

Milla (esquerra), Guardiola i Crosas (a sota), tots formats a casa.

important com el d'associació, de manera que saben guardar el lloc i mouen la pilota a un o dos tocs fins a vèncer l'adversari per l'efecte del passi multiplicador.

Les funcions, al detall

Necessiten de manera indispensable la pilota per tocar o conservar, obrir o recollir, filtrar o descarregar, activar els jugadors de banda o posar passis interiors pel davanter centre, donar verticalitat i profunditat a l'equip, fer que el partit tingui ritme i rapidesa. Acostumats a deixar anar la bimba de seguida perquè sinó els contraris els la prenen, doncs sempre són més alts i forts, els centrecampistes del Barcelona han deixat de ser futbolistes complementaris per a convertir-se en fonamentals. Tot i que indistintament són capaços de cobrir qualsevol zona de la divisòria, i segons l'equip on siguin actuen en posicions variables, la majoria han après les regles exercint de migcentre als equips inferiors del Barça. L'ona expansiva ha resultat incontenible i inassolible pel mateix club, i avui dia són diferents els equips europeus que s'alimenten de centrecampistes excedents del Barça.

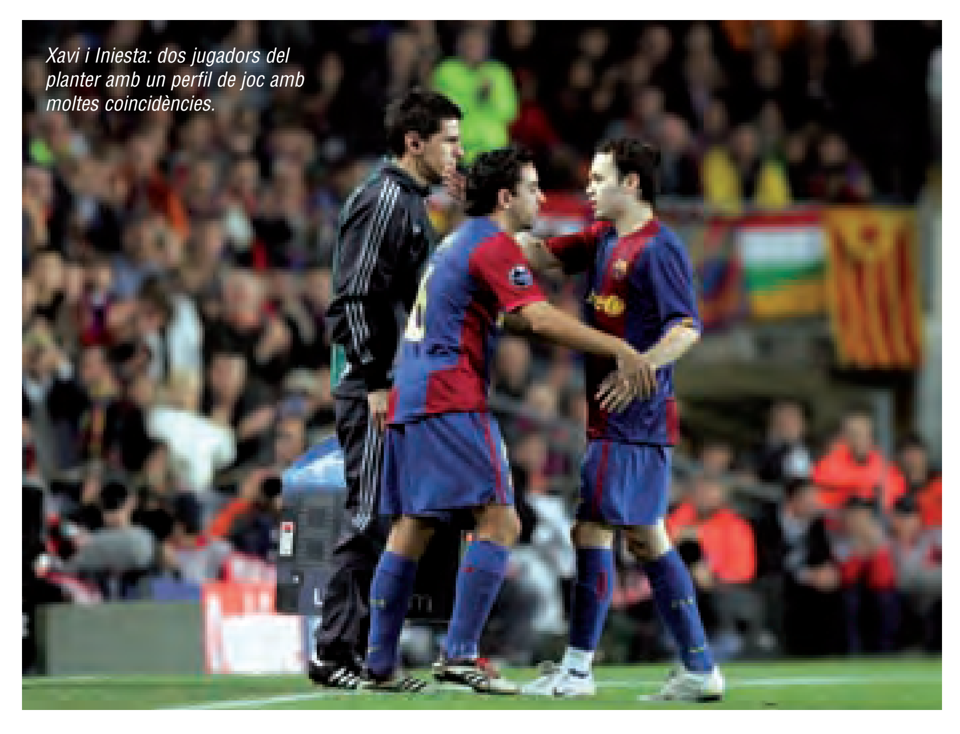
La figura del migcentre per excel·lència ha estat Guardiola, substitut de Milla, i encara ara es recorda la conversa que el capità del Dream Team va tenir un dia amb Xavi quan es miraven Iniesta en un entrenament: "Mira, Xavi", li va dir Guardiola, "tu em jubilaràs a mi, però aquest [Iniesta] ens retirarà a tots dos". És una manera d'il·lustrar l'evolució i millora del migcentre blaugrana. Xavi i Iniesta han esdevingut fins i tot compatibles en alguns partits i són dos jugadors tan capitals en el joc de l'equip que molts que seguien el seu exemple als equips inferiors han hagut de tocar el dos perquè no veien el moment en què podrien actuar al primer equip. Jugadors com Cesc i Arteta, i també com Piqué i Fran Mérida, han fitxat per equips estrangers, com al seu dia ja va fer Iván de la Peña, mentre que d'altres com Marc Crosas continuen esperant el seu torn en el filial.

> *El migcentre necessita de manera indispensable la pilota, per tocar o conservar, obrir o recollir, filtrar o descarregar, donar verticalitat i profunditat...*

"Els uns ens fixem en els altres", recordaven Xavi i Iniesta en una entrevista concedida a *El País*. "Som fills del sistema, del triangle, del joc que passa per tenir un tercer futbolista a cada jugada en lloc de dos. La clau consisteix a tocar la pilota, jugar-la, protegir-la, sortir per l'altra banda. La pares, la dónes i fas mitja volta per oferir-te i tornar-la a demanar". I Guardiola intervenia per dir-hi la seva: "Al Barça mai no es pot guanyar ni reguanyar a partir d'una manera de jugar que no se senti seva; que no la sentin els caps, els tècnics, els jugadors, els amics de la premsa i la gent que va cada setmana a veure'ls. Els agrada ordenar-se a través de la pilota, atacar i defensar amb ella, moure's a partir de la seva possessió. Saben que els davanters necessiten la pilota dels mitjos i els mitjos dels defenses, i saben també que és millor que els extrems rebin

dels mitjos que no pas dels laterals".
I Guardiola insistia: "A cada jugada s'ha de buscar el jugador que està lliure i és millor que aquest sigui Iniesta –sempre que no comenci a jugar a partir del lateral, com quan Cruyff alineava l'Eusebio de *2*–, i és bo saber que de vegades convé començar la jugada per la dreta i acabar-la per l'esquerra i que un passi enrere no significa sinó l'inici d'una nova jugada".
Ningú no va exercir millor la funció de migcentre que Guardiola, clarivident i expressiu, únic a l'hora d'activar l'equip. No necessitava tenir xut ni *dribbling*, ni moltes de les coses que s'exigeixen a un centrecampista, sinó que decidia la sort dels partits per la seva capacitat de visualitzar-los abans, durant i després. El mestre Oriol Tort va tenir raó, com sempre, quan va dir: "Mentre que la majoria només veu una part del camp, Guardiola veu el futbol en cinemascop; és el més intel·ligent i ràpid de cap".

En l'equip de Rijkaard, la presència de Xavi, Iniesta o Deco garanteix el segell futbolístic del club

Xavi i Iniesta: dos jugadors del planter amb un perfil de joc amb moltes coincidències.

"Si pots donar sortida a la pilota amb una passada, per què ho has de fer amb quatre?", es preguntava Arteta en un article a *El Mundo*. "És qüestió de velocitat, de ritme d'entrenament". "A qui físicament no érem gran cosa", recorda el jugador de l´Everton format al Barça, "l'entrenador ens posava en la posició del *4*; era una manera de protegir-nos, d'ajudar-nos a créixer d'acord amb les nostres possibilitats. Hi havia un exercici en el qual ens ensenyaven a executar la jugada a una gran velocitat fins a convertir l'acció en un automatisme: et posaven un entrenador davant i un altre darrere, i tu havies de donar-li la pilota a qui tenies davant, girar-te, veure quants dits de la mà t'ensenyava qui tenies darrere abans que la pilota arribés al seu destí i cantar en veu alta el número".

Pensar abans de rebre

Així aprenen els migcentres del Barça a pensar ràpid, a tenir agilitat mental, a moure el coll. "Sovint penso que Xavi té un tic al coll", afegia Arteta, "perquè rep i deixa anar la pilota al mateix temps, sempre mirant als costats, procurant dominar el camp, tenint una gran vista perifèrica per atacar al mateix temps que es defensa a partir de la intuïció i l'anticipació". De vegades es diria que l'èxit dels migcentres del Barça consisteix en la seva capacitat per recuperar l'esperit infantil i lúdic del joc enfront d'un futbol cada cop més homogeni, més físic, més laboriós. L'evolució del futbol ha acabat per afectar també el migcentre, i Frank Rijkaard, un *ajaccied* que combrega amb la filosofia blaugrana, va reconvertir el *4* en un jugador que donés equilibri a l'equip, capaç de convertir-se en un tercer central o també en un volant, tan important en el joc aeri com decisiu en els canvis d'orientació. A canvi, tanmateix, va prioritzar la possessió de la pilota i l'estil de joc a través dels dos volants, una manera de respectar la filosofia barcelonista. Avui l'equip té diferents possibilitats de jugar, i de vegades els tres petits (Xavi, Iniesta i Deco) actuen sols o barrejats, però en totes les alineacions n'hi ha com a mínim un per garantir el segell futbolístic del club. Difícilment existeixen equips al món que fabriquin centrecampistes com els del Barça a partir del motllo que Cruyff va muntar amb Milla i va immortalitzar en la persona de Guardiola, el *4* per excel·lència ▫

Ramon Besa: premsa, futbol i Barça

L'escriptor i filòsof Albert Camus va deixar dit que tot el que sabia ho havia après del futbol. Si l'autor de *L'estranger* o de *La pesta* fos contemporani a la Catalunya del Barça de Rijkaard i Cia, Ramon Besa s'hauria convertit en el seu autor de capçalera. Besa és periodista, cap d'esports del diari *El País*, i tertulià dels que encara creuen que el futbol és com és perquè se'n pot parlar. Professor de periodisme a la Universitat Ramon Llull, continua enyorant la presència del malaguanyat Manuel Vázquez Montalbán perquè, com a molts altres, el *Manolo* li va contagiar el seu gust pel fenomen del futbol i el seu amor al Barça. A la Revista Barça li hem demanat que parli de la figura del *4*, que és la posició que Besa ocupa en el famós entorn a l'hora d'analitzar, ordenadament i amb comentaris traçats amb el tiralínies del sentit comú, la realitat del Barça.

LLIGATS AL MILLOR
FUTBOL MUNDIAL

La possessió de la pilota, el joc ofensiu i el futbol creatiu són conceptes que sempre han format part de la idiosincràcia del club. Històricament, les milllors escoles futbolístiques que encarnen aquests valors han estat representades en els equips del Barça

TEXT: Roger Bogunyà | FOTOS: Arxiu FCB / Bevenrain

De dalt a baix i d'esquerra a dreta, Villaverde, Kubala, Czibor, Kocsis i Suárez.

Entenem per *identitat* un conjunt de característiques que fan que una persona o una comunitat sigui ella mateixa. Si apliquem aquesta definició al cas de l'equip de futbol del FC Barcelona, una de les característiques que sobresortiria seria l'esperit ofensiu. Parlem d'una personalitat sobre la gespa, que s'ha mantingut durant els més de 107 anys d'història del club i que seguirà sent un dels trets definitoris d'aquest equip, siguin quins siguin els presidents o els entrenadors que hi estiguin al capdavant. Històricament parlant, aquesta aposta pel futbol d'atac és una marca diferencial respecte a la gran majoria de conjunts esportius a nivell mundial.

Com ho ha fet? Doncs nodrint-se d'aquells homes que pertanyen a les millors escoles futbolístiques de cada moment. Aquestes escoles que han travessat cronològicament la història del club es poden reduir a quatre: l'anglesa, creadora del futbol a finals del segle XIX i llavors també exportadora i gran referent del mateix arreu del món; l'hongaresa, que va meravellar durant els anys 50; l'holandesa, que va esclatar amb Johan Cruyff; i la brasilera, que està considerada des de fa anys com la gran referència ofensiva a nivell mundial. El Barça ha begut de les quatre que, tot i la diversa procedència geogràfica, han tingut una mateixa aposta: el futbol d'atac.

L'anglosaxona va marcar els primers anys de

Defenses amb gol

El FC Barcelona, en la seva línia d'apostar sempre pels homes més talentosos, ha aplicat aquesta política també amb els defenses.
La recerca de jugadors que, a més de mantenir ben protegida la porteria pròpia, sabessin conduir la pilota controlada des del darrere i que tinguessin alguna característica que sumés gol, han estat els principals requisits a l'hora d'incorporar defenses al Barça.
El cas més evident és el de Ronald Koeman (1989-1995), que, en 345 partits -amistosos inclosos-, va anotar-ne 102. Era l'encarregat de llançar els penals i les faltes. Migueli (1973-1989, 27 gols), Planas (1920-1927, 25 gols) o Gallego (1964-1975, 24 gols) també van ser defenses amb arribada.
Darrerament, Laurent Blanc (1996-1997), Miquel Àngel Nadal (1991-1999) o l'actual Rafa Márquez (2003-), tots ells dominadors del joc aeri i, per tant, grans rematadors de cap, complien amb el perfil ofensiu requerit.
Curiosament, les dues Copes d'Europa del Barça han estat atorgades per homes a priori de tall defensiu. Tant el mateix Koeman, a l'any 1992, com Belletti, al 2006, van ser els grans protagonistes de les finals guanyades amb la consecució del gol decisiu. El seu origen holandès i brasiler, respectivament, resulta rellevant per comprendre la mentalitat d'aquestes escoles.

Michels i Cruyff, durant l'etapa que van coincidir al FC Barcelona.

vida de l'entitat, ja que van arribar a jugar 49 futbolistes anglesos fins a l'any 1925. La tàctica utilitzada en aquesta primera etapa blaugrana era la del 2-3-5, tota una aposta pel joc ofensiu. La segona etapa, l'hongaresa, va iniciar-se l'any 1950. Aquella temporada van recalar a Barcelona dos homes que van marcar l'inici d'una altra etapa de futbol d'atac al club: l'entrenador Ferdinand Daucik (1950-1954), que va aconseguir que el Barça practiqués un futbol molt vistós, i el seu cunyat i jugador Ladislau Kubala (1950-1961), que va ser el capità i líder d'aquell bon joc. Kubala va estar 11 anys al club i va obrir les portes també a l'arribada d'altres homes hongaresos, a més d'oferir dots de gran crac mai vistos fins llavors a la Lliga espanyola. El seu repertori en el *dribbling*, en l'execució de faltes o en les rematades de cap era amplíssim. La selecció hongaresa, al Mundial del 1954 disputat a Suïssa, va meravellar amb un esquema de joc

El futbol anglès, en els primers anys, i l'hongarès, a la dècada dels cinquanta, van deixar empremta

purament ofensiu (3-2-5). En la seva línia més avançada hi havia dos homes que compartirien posicions a la gespa blaugrana amb el mateix Kubala: Sandor Kocsis (1958-1966), Pitxitxi d'aquella Copa del Món amb 11 gols, i Zoltan Czibor (1958-1962). Aquell conjunt va passar a la història blaugrana per ser l'equip de les Cinc Copes a la temporada 1951-52.

Holanda i Brasil, les més recents

L'escola que més ha influenciat la història contemporània del Barça ha estat l'holandesa. I per damunt de la resta destaca la figura de

Amb Rinus Michels i Johan Cruyff, el Barça va donar cabuda al 'futbol total' i va iniciar una relació amb l'estil holandès que encara perdura

Johan Cruyff, capaç de jugar a qualsevol posició ofensiva i, com a entrenador, ideòleg del Dream Team que va adjudicar-se quatre Lligues consecutives i la primera Copa d'Europa dels blaugranes.

L'arribada al futbol espanyol d'un crac com ell, però, hauria estat impossible uns anys abans si la massificació d'un aparell com la televisió o l'obertura de fronteres a l'hora de poder fitxar jugadors estrangers –tancades des de la temporada 1964/65- no s'haguessin produït. El duet format per Cruyff i Michels, tècnic blaugrana durant set temporades, va fer gaudir el públic del Camp Nou. Amb ells, els culers van guanyar un títol de Lliga 14 anys després (1973-74), tot i que aquest triomf no va tenir continuïtat en el temps. Curiosament, Cruyff va ser el primer jugador holandès del FC Barcelona. Després, n'arribarien 17 més. No tots ells van ser jugadors del perfil ofensiu de Cruyff, però sí és cert que tots tenien la mentalitat pròpia de l'escola holandesa, és a dir, contribuir perquè el conjunt jugués a l'atac. El *futbol total* practicat per la selecció *oranje* al Mundial del 1974 era el referent per a tots els jugadors dels Països Baixos.

També a la banqueta

Des de llavors, a la banqueta blaugrana l'estil holandès també ha estat molt present. Deixant de banda l'esmentat Marinus Michels i el mateix Johan Cruyff, Louis van Gaal i Frank Rijkaard han dirigit els blaugranes en aquesta època. Sobretot aquest últim, amb una concepció de futbol que recorda la de l'equip dirigit per Cruyff –amb l'ús d'extrems, velocitat en la circulació de la pilota i passades al primer toc com a punts d'unió entre els

Entrenadors amb mentalitat ofensiva

A banda dels Daucik, Michels, Cruyff o Rijkaard el FC Barcelona ha tingut altres entrenadors amb una clara mentalitat ofensiva, tot i no ser de l'escola referent de l'època. És el cas de César Luis Menotti (1983-1984), que apostava per jugar amb les línies molt avançades, pressionant molt amunt la sortida de pilota del rival i fent caure'l sovint en el fora de joc. Comptava en les seves files amb un dels altres genis que han passat pel Barça, Diego Armando Maradona. El seu successor seria un altre dels tècnics més ofensius que han passat pel club blaugrana: Terry Venables (1984-1987). L'anglès aplicava un 4-4-2 que, com Menotti, partia de la intensa pressió al davant, fet que permetia als blaugranes recuperar ràpidament la pilota. Amb ell, l'equip va aconseguir una de les Lligues més recordades pel barcelonisme: la del penal aturat per Urruti a Mágico González la temporada 1984-85.

Romário (a dalt), Ronaldo (a la dreta) i Rivaldo (a sota), amb la samarreta blaugrana.

dos equips campions d'Europa-, ha confirmat que l'escola holandesa, amb el seu joc ofensiu com a principal tret característic, ha triomfat a Can Barça.

En els darrers temps, aquest estil holandès s'ha combinat amb un de menys rigorós tàcticament però igual de vistós ofensivament: el brasiler. Quant a resultats de seleccions, aquest futbol sud-americà ha donat més rendiment que no pas l'holandès, aconseguint la *canarinha* dos títols i un subcampionat en els darrers quatre Mundials disputats.

En la seva tasca de nodrir-se amb els millors especialistes del món davant la porteria rival, el Barça es va fer darrerament amb quatre brasilers que han marcat l'última dècada del club i, perquè no dir-ho, del futbol mundial. Són Romário (1993-1995), Ronaldo (1996-1997), Rivaldo (1997-2002) i Ronaldinho (2003-), quatre *R* que a base d'elasticitat, regats inversemblants i capacitat golejadora han fet del Barça i del Brasil equips referència en qüestió de talent ofensiu. Tots quatre van oferir el seu millor repertori lluint la samarreta blaugrana i han aconseguit un reconeixement mundial, en forma de Pilotes d'Or –només Romário no en va obtenir cap-, gràcies a la classe que posseïen i que els envoltava a l'equip barcelonista.

En els últims 15 anys, els màxims exponents de la creativitat i l'efectivitat de l'escola brasilera han tingut el Barça com a nexe comú del futbol europeu

Qüestió de concepte

Si, d'una banda, els cracs que havien de decidir els partits sempre han estat pertanyents a aquestes escoles dominants a l'època; de l'altra, els jugadors d'altres nacionalitats mai han acabat d'arrelar-se al Barça. Per què? Sobretot, per una qüestió de concepte. El que ha cridat l'atenció de l'aficionat blaugrana ha estat sempre l'estil de joc dels futbolistes amb mentalitat d'atac.

La polivalència i el lideratge de Johan Cruyff; la potència de Johan Neeskens; la senzillesa en el regat i en la definició de Romário; el caminar lent però letal de les cames primes i corbes de Rivaldo; la força i la contundència de Ronaldo; o la màgia i el somriure de Ronaldinho són uns trets que encaixen amb el tarannà del culer.

En canvi, no ho són tant els trets característics d'altres escoles, com l'alemanya, la italiana o les nòrdiques, més centrades en la destrucció que en la creació i més habituades a fer ús de la força física per damunt del talent. És per aquest motiu que no hi ha hagut cap etapa al club marcada per jugadors d'aquests orígens. Puntualment, això sí, han arribat futbolistes molt dotats tècnicament, com Schuster o Laudrup, que han estat excepcions dins la pròpia escola del seu país. De totes maneres, parlem de casos minoritaris, ja que a Holanda i al Brasil el futbol s'entén d'una forma

Carles Puyol, en el partit d'aquesta temporada contra el Werder. Al costat, Schuster (a dalt) i Laudrup.

similar que al Barça. És per aquest motiu que a l'hora de consultar la llista d'estrangers que han passat pel FC Barcelona no ens ha de sorprendre trobar una majoria de futbolistes d'aquestes nacionalitats, amb només onze francesos, tres italians o dos suecs. El Barça estima aquells equips que practiquen un futbol d'atac, de la mateixa manera que aquests conjunts estimen el Barça. És també una qüestió d'identificació mútua.

Els jugadors formats a casa han complementat el talent amb virtuts imprescindibles com la lluita i el compromís

El paper del planter

Si la mentalitat ofensiva anglesa, hongaresa, holandesa i brasilera –cadascuna a la seva època- ha estat clau per entendre l'evolució del futbol d'atac al Barça, també ho és el paper dels homes de la casa que han jugat al Camp Nou, que han contribuït també que aquells més avançats poguessin esprémer tot el seu talent. El paper del migcentre organitzador (analitzat al detall en el reportatge anterior) és l'exemple més clar d'un estil fet a casa que ha estat hegemònic en les dues últimes dècades de futbol al Camp Nou. Però el planter també ha aportat altres valors. Històricament, els jugadors del planter han ocupat posicions més endarrerides al camp i han aportat aspectes que els jugadors de més talent no donaven. El mantenir la porteria a zero, a base de lluita, coratge i despesa física, han estat valors més destinats a aquests homes.

Un exemple actual seria el de Carles Puyol, que, havent estat format a La Masia, és un dels jugadors clau per entendre l'èxit del Barça dels últims anys. La seva funció, oposada a la de futbolistes com Ronaldinho, resulta vital perquè gent com el brasiler pugui treure el màxim rendiment a les posicions d'atac. Tots ells són ara la personalitat d'un Barça que no ha perdut mai la seva identitat

GOLS INOBLIDABLES

1899-1900

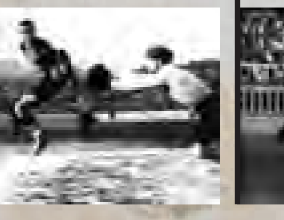
Jugador Gamper
Partit FCB-Català
Resultat 3-1
Competició Amistós
Dia 24/12/1899
Comentari Primer gol de la història del Barça.

1925-26

Jugador Alcántara
Partit FCB-At. Madrid
Resultat 3-2
Competició Campionat d'Espanya (final)
Dia 16/5/26
Comentari Va marcar de cap el gol del triomf malgrat estar sense visió d'un ull.

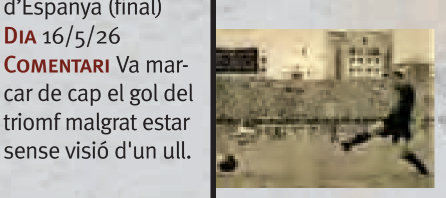
1927-28

Jugador Samitier
Partit R.Unión d'Irun-FCB
Resultat 2-3
Competició Campionat d'Espanya
Dia 8/4/28
Comentari Des del centre del camp va fer un esprint amb tres canvis de ritme, es va desfer de tres defenses i va marcar amb un xut potent i col·locat.

1948-49

Jugador César
Partit FCB-Oviedo
Resultat 5-2
Competició Lliga
Dia 12/9/48
Comentari Jugada des del mig del camp fins a la porteria contrària, escapolint-se de tots els defenses que sortien al pas.

1951-52

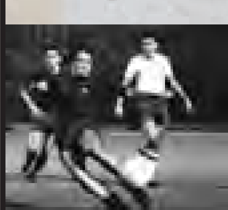
Jugador Kubala
Partit FCB-València
Resultat 4-2
Competició Copa (final)
Dia 25/5/52
Comentari Gol que suposava el 3-2, aconseguit en engaltar amb una mitja volta impressionant una passada de César.

1960-61

Jugador Evaristo
Partit FCB-R. Madrid
Resultat 2-1
Competició Copa d'Europa
Dia 23/11/60
Comentari Espectacular rematada en planxa d'una centrada d'Olivella.

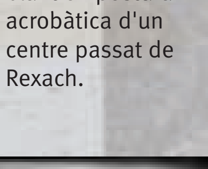
1965-66

Jugador Pujol
Partit Saragossa-FCB
Resultat 2-4
Competició Copa de Fires (final, tornada)
Dia 21/9/66
Comentari Va fer tres gols i el Barça va poder remuntar el 0-1 advers de l'anada.

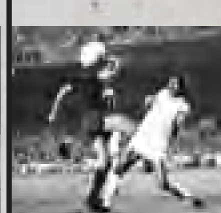
1973-74

Jugador Cruyff
FCB-At. Madrid
Resultat 2-1
Competició Lliga
Dia 22/12/73
Comentari Rematada inversemblant en postura acrobàtica d'un centre passat de Rexach.

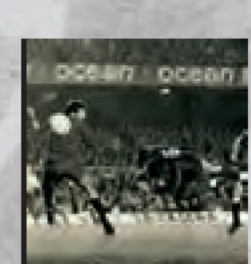

1975-76

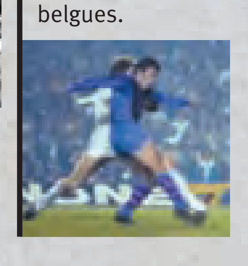
Jugador Rexach
Partit FCB–R. Madrid
Resultat 2-1
Competició Lliga
Dia 28/12/75
Comentari Gol del triomf al darrer minut amb una sensacional volea des de 25 metres

1975-76

Jugador Neeskens
FCB-Sporting
Resultat 5-1
Competició Lliga
Dia 11/1/76
Comentari Impetuosa rematada en planxa, en postura plena de fúria, a centre de Rexach.

1978-79

Jugador Zuviría
Partit FCB–Anderlecht
Resultat 3-0
Competició Recopa
Dia 1/11/78
Comentari Aquest gol, que possibilità jugar la pròrroga, el va aconseguir trencant el fora de joc i marxant amb força i velocitat dels defenses belgues.

1982-83

Jugador Maradona
Partit Estrella Roja-FCB
Resultat 2-4
Competició Recopa
Dia 20/10/82
Comentari Gol de vaselina marcat des de la frontal de l'àrea.

1982-83

Jugador Marcos
Partit FCB-R. Madrid
Resultat 2-1
Competició Copa del Rei (final)
Dia 4/6/83
Comentari Gol en planxa al darrer minut aprofitant un centre de Julio Alberto.

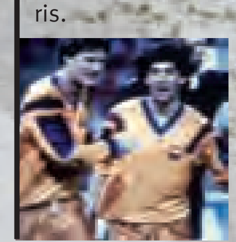
1982-83

Jugador Maradona
Partit R. Madrid-FCB
Resultat 2-2
Competició Copa de la Lliga (final, anada)
Dia 26/6/83
Comentari Va marcar a porteria buida després d'una escapada en solitari i rifar-se del defensa madridista Juan José.

1991-92

Jugador Bakero
Partit Kaiserslautern-FCB
Resultat 3-1
Competició Lliga de Campions
Dia 6/11/91
Comentari Gol miraculós al darrer minut que eliminava els alemanys després d'un centre de Koeman que va rematar de cap per sobre dels defenses contraris.

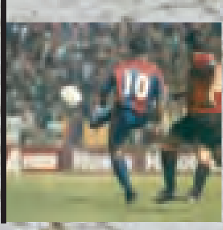
1991-92

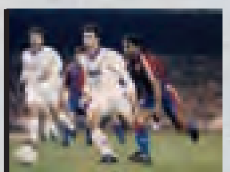
Jugador Koeman
Partit FCB-Sampdoria
Resultat 1-0
Competició Lliga de Campions (final)
Dia 20/5/92
Comentari Gol que va donar la primera Copa d'Europa aconseguit gràcies a un magistral llançament de cop franc

1993-94

Jugador Romário
Partit Osasuna-FCB
Resultat 2-3
Competició Lliga
Dia 3/10/93
Comentari Gol de vaselina després d'una assistència aèria de Laudrup.

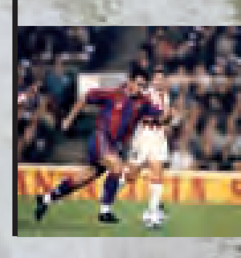
1993-94

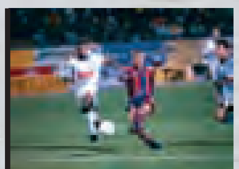
Jugador Romário
Partit FCB-R. Madrid
Resultat 5-0
Competició Lliga
Dia 8/1/94
Comentari Gol de ***cua de vaca*** després de trencar la cintura al defensa madridista Alkorta.

1994-95

Jugador Hagi
Partit Celta-FCB
Resultat 2-4
Competició Lliga
Dia 11/12/94
Comentari Gol des del mateix mig del camp en treure de centre després d'un gol del Celta.

1996-97

Jugador Ronaldo
Partit Compostela-FCB
Resultat 1-5
Competició Lliga
Dia 12/10/96
Comentari Va agafar la pilota al seu propi camp i va superar tots els defenses contraris que li sortien al pas fins a materialitzar un gol històric.

1996-97

Jugador Ronaldo
Partit FCB-València
Resultat 3-2
Competició Lliga
Dia 26/10/96
Comentari Va internar-se per velocitat entre dos defenses valencianistes i va superar el porter amb un col·locat tret.

2000-01

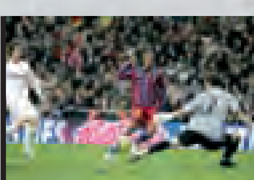
Jugador Rivaldo
Partit FCB-València
Resultat 3-2
Competició Lliga
Dia 17/6/01
Comentari Xilena espectacular des de la frontal de l'àrea que va suposar el 3-2 definitiu i la classificació per a la Lliga de Campions a la darrera jornada de Lliga.

2003-04

Jugador Ronaldinho
Partit FCB-Sevilla
Resultat 1-1
Competició Lliga
Dia 03/09/2003
Comentari Internada en solitari plena de potència i habilitat culminada amb un potentíssim tret des de lluny que entrà com un coet després de tocar el travesser.

2005-06

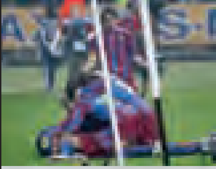

Jugador Ronaldinho
Partit R. Madrid-FCB
Resultat 0-3
Competició Lliga
Dia 19/11/2005
Comentari Dos gols semblants. El primer, una internada en solitari des del mig del camp amb ***dribblings*** a diversos contraris culminats amb un xut que va superar Casillas.
El segon, després d'una nova jugada individual, va escapolir-se de Sergio Ramos i va batre de nou Casillas.

2005-06

Jugador Eto'o
Partit FCB-Arsenal
Resultat 2-1
Competició Lliga de Campions (final)
Dia 17/05/2007
Comentari Va fer la paret amb Larsson i va superar el porter rival amb un xut ajustat al pal dret. Aquest gol suposava l'empat a la final de París

2005-06

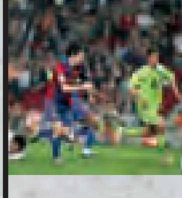
Jugador Belletti
Partit FCB-Arsenal
Resultat 2-1
Competició Lliga de Campions (final)
Dia 17/05/2006
Comentari Gol que va donar la segona Copa d'Europa. Assistència al forat de Larsson i rematada que va entrar a la porteria després de rebotar al porter.

2006-07

Jugador Ronaldinho
Partit FCB-Vila-real
Resultat 4-0
Competició Lliga
Dia 25/11/2006
Comentari Xilena sensacional a centre de Xavi després de controlar amb el pit i girar sobre el seu eix.

2006-07

Jugador Messi
Partit FCB-Getafe
Resultat 5-2
Competició Copa del Rei
Dia 18/04/2007
Comentari Des del centre del camp se'n va anar de dos jugadors rivals, va arribar a l'àrea, va superar dos defenses més i va acabar fent el gol després de ***dribblar*** el porter.

1981

BARÇA
FCB

El partit més difícil del Barça
és a punt de començar
FUNDACIÓ FCBARCELONA
unicef
FCBARCELONA
més que un club

“TENIM UN SEGELL PROPI: TÈCNICA I JOC D’ATAC”

Era el *14* a la Taronja Mecànica i amb Michels va ser el *9* del Barça a la Lliga 73/74. Va tornar per inventar-se el Dream Team i ser campió d’Europa el 20 de maig del 92. Van ser els anys que vam decidir guanyar sense demanar perdó, encara que fos a l’últim segon de l’últim minut de campionat. *L’Holandès Volador*, el tècnic de Wembley, parla de futbol perquè parla del Barça

TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

Johan Cruyff mostra la samarreta que portava el 17 de febrer del 1974 al Bernabéu, la nit del 0 a 5.

El Barça té un segell de joc propi?
Sí. Això identifica els grans equips. En el cas del Barcelona aquest segell és inseparable del gust per la tècnica i de l'aposta pel joc d'atac. Per aconseguir-ho es necessita un tipus determinat de jugador perquè, compte, no serveix tothom. Els futbolistes són els que fan que la gent els vulgui veure, i que el públic somiï aquest tipus concret de futbol.

S'arriba a ser un dels grans quan des de fora s'identifica fàcilment el futbol que es proposa?
És una manera d'explicar-ho. De fet, aquest segell no ve del no-res. No és un atribut fet en un sol dia o que vingui d'ahir mateix. El segell funciona quan tot el món el reconeix, quan tothom el lliga al teu nom. La referència ve donada per l'aposta continuada per un cert tipus de futbol. Gairebé es pot parlar de marca. És com quan vas al supermercat. Sempre hi ha una marca que t'agrada més i que compres, i una altra que deixes al prestatge.

Què ha condicionat aquest segell blaugrana de fer futbol?
L'obsessió per trobar la combinació efectiva entre joc bonic i el resultat. Tot passa per aquí.

És possible trobar l'equilibri, entre aquest futbol maco i el resultat?
Són dues idees que caminen plegades. El resultat sempre és el final de temporada. I el joc i el gaudir –que són més sostinguts-, van de l'agost al juny. No es pot entendre una cosa sense l'altra, però alerta, tampoc cal que cada temporada es guanyin tres, quatre, o els títols que sigui. No perquè no pot ser.

Si hi ha futbol, i puntualment no hi ha resultats, què s'ha de fer?
En aquesta situació, per exemple, s'ha de mesurar l'admiració que el bon futbol crea entre els joves i saber que és una bona inversió. Aquest és un motor que genera adhesions. El futbol ha de convèncer el conjunt dels aficionats, i els títols han d'anar caient perquè si no no es pot marcar una època.

> *"No pots jugar sempre al servei de la fantasia i que guanyin els altres. Però el títol no pot ser l'únic objectiu"*

En aquesta pregunta intuïa un Cruyff més directe, amb menys matisos.
És important que ho expliqui així perquè si no diran "el Cruyff diu que els resultats no són importants", i ja hi serem. És clar que ho són, decisius. No pots jugar sempre al servei de la fantasia i que guanyin els altres. Però si l'únic objectiu és el títol, tampoc anem bé. La gent del Camp

"A Anglaterra qui mana sobre el jugador és l'ambient i la graderia. Al Camp Nou és l'equip qui ha d'entusiasmar el públic. Per al Barça és molt difícil superar aquest factor"

Nou no acceptarà mai una temporada llarga de mal futbol i que després se li digui "oh, és que hem guanyat un títol!". Per això és tan complicat trobar l'equilibri i cuidar el futbol de marca. També és cert que aquesta complicació és el que porta a l'admiració. Hem de treballar per ser admirats.

Quins altres clubs tenen marca pròpia?
L'Ajax, el Manchester, l'Arsenal, el Liverpool, a Alemanya el Bayern Munic..., tots tenen la seva pròpia manera de jugar. Aquests plantejaments futbolístics coincideixen amb el caràcter o la mentalitat de cada lloc.

Vincula el futbol amb elements culturals?
Sí i suposo que no el sorprèn. És molt fàcil trobar les diferències entre el futbol anglès o l'italià i exactament el mateix per al futbol alemany, espanyol o holandès. Cada plantejament coincideix amb el caràcter de la seva gent. Normalment el públic és qui mana, perquè acaba imposant el joc que has de fer. Dins d'un mateix país també hi pot haver grans diferències entre dos equips. A Holanda si agafes el futbol de dues ciutats importants com són Amsterdam o Rotterdam, i no parlo d'avui, sinó dels últims 50 anys, trobes dos plantejaments oposats. És el cas de l'Ajax i el Feyenoord. La diferència és molt gran perquè la diferència entre l'ànim i la manera de fer a les dues ciutats també és molt gran. Es juga diferent perquè el públic és diferent.

Com som? Com és el públic del Barça?
Molt exigents. La gent sempre vol que l'equip els ho faci passar bé. Això és radicalment diferent del que passa, per exemple, al camp del Liverpool. Allà qui mana sobre el jugador és l'ambient i el públic. A Barcelona això no passa i, per exemple, a l'Ajax tampoc. Al Camp Nou és l'equip qui ha d'entusiasmar el públic. És el cas invers del que passa fora.

El futbolista del Barça ho pateix?
Per al Barça és molt i molt difícil superar aquest factor. En els partits que jugues malament –que sempre n'hi ha- el públic hauria d'entrar en el joc, hauria d'assumir un paper actiu. I normalment això no passa.

Es poden modificar aquestes maneres de fer?
No en la mesura que estem parlant de factors culturals. Fixa't en el públic, en els socis que omplen la graderia del Camp Nou. Fixa't en com es vesteix la gent. A Barcelona la gent va al camp vestint bé. A Liverpool, en canvi, tot el món porta la samarreta vermella i tots estan al costat de l'equip. Aquest no és un detall menor. Són cultures i s'ha d'acceptar així i, sobretot, el que cal és adaptar-s'hi.

No tothom és prou flexible.
D'acord, però el que no es pot fer és canviar tot el públic. Seria com canviar el club sencer. Quan jo estava aquí els que fitxaven ja es van adonar que s'ha de fitxar el que la gent demana. I no parlo d'un nom, no. Parlo d'una manera de ju-

gar. Es vulgui o no, es juga per al públic.

El camp arriba al cinquanta aniversari. Com és el Camp Nou?
Per a un jugador de fora és impressionant. Nosaltres havíem fet servir aquest factor emocional moltes vegades. Ens el posàvem a favor. Pensa que si surts de sota terra, cap al camp, amb les llums, és impactant. Aquest és un dels avantatges de jugar aquí. Però a la vegada també és un luxe, i si no has gestionat correctament la carta emocional, se't pot girar en contra perquè pot estimular el rival. És el luxe d'actuar en un teatre tan important i de tanta força.

I per als jugadors del Barça?
El camp els pot arribar a pesar. Sobretot per als d'aquí, perquè saben tot el que representa per a Barcelona i Catalunya. És un pes. I portar-lo és molt difícil. Hi ha molts casos de gent que no ho ha pogut acceptar, ni ho ha sabut portar. No ho acaben d'entendre, no els quadra. Per aquesta raó n'hi ha tants que fracassen.

> ***"El Dream Team? La clau era que cadascú tenia la seva funció i que per qualitat tots lligaven amb el gust del públic"***

Li parlo de l'any 73. El seu debut a la Lliga va ser contra un Granada molt destraler. 4 a 0 per començar. La pressió no va afectar Cruyff.
L'Ajax era el campió d'Europa i feia el millor futbol del món. Aleshores vaig arribar aquí amb aquest segell i amb aquesta admiració. Ja sabia què era això d'actuar en grans espais, davant de molt públic. A mi em motivava.

I a la banqueta hi havia Rinus Michels.
Va ser una sort. En Michels feia dos anys que treballava aquí, i ja tenia les coses ben encaminades. Només s'havien d'encaixar les peces. En aquell equip hi havia jugadors dels que podien fer vibrar el públic i, allò que abans et deia, assegurar el resultat. Era un Barça que estava per fer aquestes coses.

Encara avui el porter Sadurní recorda que se'ls coneixia com *la Filharmònica*.
Sí, sí, des de fora és com se'ns veia. El públic ho veia i ho sentia així. Aquesta és la diferència amb altres equips. Nosaltres vam aconseguir aquest plus de respecte.

Imatge del reportatge En som hereus de la Revista Barça. *Van ser reunits jugadors de tots els Barça que havien guanyat una Lliga. Era el maig del 2005.*

L'holandès volador, del Cruyff jugador al Cruyff entrenador

Johan Cruyff (Amsterdam, 1947) va arribar al Barça l'estiu del 1973. A l'octubre d'aquell mateix any va debutar en partit oficial. Va ser en partit de Lliga al Camp Nou amb un 4 a 0 contra el Granada i el Barça no va tornar a perdre fins després d'haver-se proclamat campió mig any més tard a Gijón. Va ser l'any 88 quan Cruyff va tornar al FC Barcelona. Era per asseure's a la banqueta i acabar amb les "urgències històriques". El 20 de maig del 1992 el Barça, entrenat per *l'holandès volador*, es proclamava campió d'Europa. Amb Cruyff com a tècnic, l'equip també va guanyar quatre lligues consecutives. El maig del 1996 es va asseure per última vegada a la banqueta del FC Barcelona.

Cruyff va tornar al Barça l'any 88 per tal d'asseure's a la banqueta.
Tornava com a tècnic. Sabia que les coses podien anar bé si aprofitava tota l'experiència anterior.

El Barça va fitxar Koeman i Stòitxkov. En el cas del búlgar, què hi veieu: la garantia del golejador o l'atreviment de l'home valent?
Tot sol, sense ningú més al costat, el Hristo era capaç de plantar cara a la pressió. Per això la gent s'hi identificava. Quan feia un esprint, o lluitava per una pilota, el públic vibrava. Aquesta entesa amb la graderia s'ha de buscar sempre perquè aleshores el contrari et veu més fort. Després també va venir el Laudrup, que era més fi, més educat, si es vol. La clau era que cadascú tenia la seva funció, però que per qualitat tots lligaven amb el gust i l'exigència del públic.

Fa de mal dir, però la puntada de peu a un àrbitre –que és una acció censurable- va ser l'anunci d'un canvi de caràcter? Va ser l'avantsala de les Lligues guanyades a l'esprint?
Entenc la reflexió. Si s'estudia o es coneix el passat de Catalunya o la realitat de Catalunya com a conjunt, t' adones que moltes vegades s'ha estat impotent, sobretot davant de pressions externes. Davant d'aquesta constant, va arribar un jugador que era valent i anava de cara, directe. Aquest caràcter fa que finalment acon-

seguim decidir nosaltres per nosaltres mateixos. Amb aquesta actitud, el públic s’identificava amb els jugadors i amb nosaltres.

Què li interessa més, el club esportiu o la dimensió del Barça com a institució?
L’important és anar pas a pas, i no córrer. Sempre s’ha de fer un primer pas, l’última passa mai ha de ser la primera. Quan vaig arribar vaig veure un equip de futbol, i amb els anys, la dimensió global de l’equip, del club i de la institució. Els anys t’ho donen. Quan jugues sents comentaris, observes, i acabes decidint si l’entorn on jugues et cau bé, o no. Si t’agrada o no. I a mi em va caure bé. Potser per les coincidències entre Catalunya i Holanda..., també per la presència d’holandesos. Tot plegat et fa sentir bé, i lliure. I avui encara m’hi estic.

Arribes i aprens la manera de ser d’aquí, la cultura i els seus topants. I t’hi identifiques o no. Sembla lògic.
Ho és. I aquests elements, aquesta història, aquests condicionants, quan ets entrenador encara els portes amb més força. I parlant-te només de futbol, de la base de tot, hi ha un moment que et trobes amb un component molt fort, que és quan has de decidir què vols comprar, quin futbolista has de portar per jugar aquí. És quan et trobes decidint com se’ns coneixerà. Decideixes els detalls i les condicions de l’exposició del Barça al món. És a dir, com ens mostrem i com ens veuran. L’aparador del futbol diu molt i, mirant enrere, ja es pot dir que en el nostre cas no va anar gens malament.

Es pot triomfar al Barça sense entendre’l?
Home, és molt difícil. De fet, si és per un o dos anys, encara. Un parell de temporades no deixa de ser poc temps i per jugar no fa falta saber-ho tot. Ara bé, si aquí t’hi vols estar molts anys o si vols acabar-hi entrenant, aleshores sí. Quan ets l’entrenador representes el club a tot el món, i has de saber què representes. Si no ho saps pots fer uns errors colossals.

> *“Quan ets l’entrenador del Barça, representes el club a tot el món. Si no saps què representes, els errors poden ser colossals”*

Amb Cruyff es va guanyar la primera Copa d’Europa. Sense saber què és el Barça, l’hauria guanyat?
Hi ha una cosa comuna a tots els esports: pots ser molt bo, però amb això no n’hi ha prou si no arriba un dia que ho demostres, que guanyant ho fas visible. Per això era necessari guanyar la primera i d’això n’era plenament conscient. Després sempre en poden caure més. Però la primera és com una paret. És alta, i la tens al davant. L’has de saltar, l’has de superar. Quan ho has fet una vegada, ja pots saltar tantes parets com vulguis. En el moment que guanyes la primera, hi ha un certa inferioritat mental que desapareix perquè ja has guanyat. Que n’hi ha que en tenen més? No passa res. Quan puguis guanyar la segona, la guanyaràs. París n’és la prova.

Ja fa l’any de París. Quan va guanyar la Lliga del 74 a vostè l’aturaven pel carrer i en lloc de felicitar-lo li donaven les gràcies. Avui ens falta paciència?
El futbol ha canviat. La qualitat que avui es té reforça les expectatives, i quan ja saps què vol dir guanyar, vols guanyar més. També hi ha el problema de la premsa. A les tertúlies parla tothom, i si som clars, els que parlen o no en saben gaire o no saben res. És com un parlar per parlar que acaba, i aquí hi ha el problema, generant un malviure a la gent i al soci, que sovint se’ls creu perquè és clar, la gent treballa i va fent, i no té perquè saber si els diuen o no la veritat. A més acostumen a ser programes de televisió que tenen molta audiència i que per mantenir-la han d’alimentar determinats components. Per entendre’ns, busquen que sempre hi hagi algun embolic. És com si estiguessin al bar, però al club li fa mal.

El públic del Camp Nou, doncs, té més paciència que l’entorn?
Sí, però el públic també reacciona a partir d’aquest entorn. Si mentre xerren vas guanyant, tranquil. Però a mesura de repetir segons quines coses, al final sembla que siguin veritat. I si aleshores ensopegues, la cosa es complica i es generen pors innecessàries. Imagina’t les energies que dediques a superar situacions innecessàries! De tota manera per jugar aquí has de ser fort per superar-les ▫

Aquesta conversa també es pot veure al programa *El Quadrat Verd* de Barça TV.

TEXTOS: Xavier Catalán
FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

Doble èxit de l'hoquei patins

El FC Barcelona Sorli Discau va conquerir la dissetena Lliga Europea d'hoquei patins de la seva història i la desena Lliga consecutiva. A les semifinals de la competició europea, el Barça es va imposar per 3 a 2 al FC Porto. A la final, els blaugranes es van enfrontar al conjunt amfitrió, el Bassano. El conjunt italià es va avançar en el marcador, però els homes de Quim Paüls van remuntar i al descans ja dominaven per 3 a 1, amb gols de Panadero, Borregán i Carlos López. A la segona part, el Barça va ampliar el seu avantatge i va acabar guanyant per 5 a 2. A l'OK Lliga, l'equip barcelonista va demostrar la seva superioritat i va assolir el títol després d'imposar-se en 3 partits al seu rival, el Reus.

Joan Laporta, conferenciant a Califòrnia

El president del FC Barcelona va oferir una conferència, sota el títol *Barça, més que un club al món*, a la prestigiosa Universitat de Stanford, on va parlar sobre el model de club i la vocació internacional i solidària del Barça. Laporta va exposar els projectes socials, econòmics i esportius del club, i va destacar l'acord amb l'Unicef com un exemple de les intencions de fer del Barça una institució "amb ànima i sentiments".

Les autoritats de la Catalunya Nord, al Camp Nou

Previ al partit de Copa del Rei davant el Getafe, el president Laporta i els membres de la Junta Directiva i la Comissió Social del club van rebre els alcaldes i tinents d'alcalde dels municipis de la Catalunya Nord.

Recepció al Cos Consular

La Junta Directiva del FC Barcelona i els 70 cònsols acreditats a Catalunya van fer el primer dinar institucional conjunt al Camp Nou en una trobada que va permetre apropar les relacions del club amb els agents diplomàtics que tenen representació a Catalunya.

El Barça, premiat als Laureus

El FC Barcelona va rebre el premi Laureus a l'Esperit de l'Esport, una distinció que va arribar gràcies a l'acord que el club blaugrana va signar amb l'Unicef. Joan Laporta, que va recollir el premi de mans de l'actor Morgan Freeman, va dedicar el premi als nens més vulnerables del món, els aficionats del Barça i a totes les persones que donen suport a aquesta iniciativa de col·laboració amb l'Unicef. El Barça també optava al premi de millor equip de l'any 2006, però va quedar segon darrere de la selecció italiana, campiona del Mundial 2006 d'Alemanya.

El ballet sobre gel triomfa a Europa

L'equip júnior de patinatge sobre gel del FC Barcelona es va imposar en la darrera competició de la temporada disputada a Argenteuil, França. A més, en el Campionat Internacional Trofeu de Catalunya disputat a la Pista de Gel del Barça, les patinadores blaugrana, que competeixen en la categoria de promeses, també van superar clarament tots els seus rivals amb una gran actuació. Aquests triomfs se sumen als aconseguits prèviament als campionats internacionals d'Occitània i Niça, aquest últim per segon any consecutiu.

25è aniversari de la segona Recopa

Gran part dels jugadors que componien la plantilla que va guanyar la Recopa l'any 1982 es van reunir al Camp Nou. Els exjugadors i entrenadors d'aquell equip van fer un dinar de germanor a les Llotges Noves per commemorar una victòria que es va produir a l'estadi davant l'Standard de Lieja. A més, en els instants previs del partit de Lliga entre el Barça i el Betis, els exblaugranes van sortir a la gespa per rebre l'homenatge de l'afició barcelonista i commemorar el 25è aniversari.

Conveni entre la Fundació i la Fundació Montserrat

La Fundació del FC Barcelona i la Fundació Privada Abadia de Montserrat 2025 van signar un acord de col·laboració que contribuirà al foment de l'educació, l'esport i el civisme dels infants i els joves, així com a la promoció de valors humanitaris de la nostra societat. Aquests valors es promouran a través de xerrades informatives i/o divulgatives sobre aquests aspectes, com per exemple en l'intercanvi de visites tant a l'Abadia de Montserrat com a les instal·lacions del FC Barcelona.

Reunió de la Junta a Sant Cugat

Continuant amb l'objectiu de territorialitzar el sentiment barcelonista per tot el país, la Junta Directiva del FC Barcelona va celebrar una altra de les reunions fora de les oficines del club que es fan al llarg de la temporada. Aquest cop va ser Sant Cugat la localitat escollida per a la reunió on es van tractar diferents temes de l'actualitat del club.

Skrbic anuncia la seva retirada

Dragan Skrbic va anunciar la seva retirada de l'handbol professional. Amb 38 anys i després de 22 a l'elit, Skrbic ha volgut posar punt i final a la seva carrera al Barça. El jugador serbi es va mostrar molt agraït al club que li va permetre aconseguir fins a 12 títols, i complir el seu somni de guanyar la Copa d'Europa.

Educació viària al Camp Nou

L'Escola Infantil d'Educació Viària Attitudes d'Audi va organitzar, amb la col·laboració de la Fundació FC Barcelona, una sèrie d'activitats destinades a la formació i l'aprenentatge de la seguretat vial de nens de 9 a 11 anys. Una d'aquestes va ser la instal·lació d'un circuit inflable per a karts i bicicletes a l'exterior del Camp Nou.

Primer Congrés de l'EFPA

Les instal·lacions del FC Barcelona van ser la seu del primer Congrés de l'EFPA, una organització formada per exfubolistes. En l'acte inaugural van estar presents el president de l'EFPA, Ramon Alfonseda; el president del FC Barcelona, Joan Laporta; el Secretari d'Estat per l'Esport, Jaime Lissavetzky; i el membre del Comitè Fair Play i Comissió d'ètica de la UEFA Paulo Sousa.

GAUDEIX DEL TEU TEMPS LLIURE
PRIMAVERA ESTIU 2007
CIFEC
professionals al seu servei
CIFEC FERRETERIES | CIFEC CENTRES DE FERRETERIES | CIFEC INDUSTRIAL CONSTRUCCIÓ | WWW.CIFEC.ES
patrocinador principal de la secció d'handbol del FCBARCELONA

El Camp Nou celebra el 50è aniversari de la UE

En els minuts previs del partit de Lliga entre el FC Barcelona i el Llevant, una gran bandera de la Unió Europea va cobrir la gespa del Camp Nou. Aquest acte va ser una iniciativa del club i les institucions catalanes i europees per afegir-se a les celebracions dels 50 anys des de la signatura del Tractat de Roma, que va suposar l'origen de l'actual UE.

El Barça dóna suport a la literatura catalana

El Camp Nou va ser l'escenari de la tercera edició de la campanya *Lletres al camp!* en un acte on el club blaugrana va voler mostrar el seu suport a la literatura catalana. Aquesta campanya, que està organitzada de manera conjunta entre la Fundació del FC Barcelona i la Institució de les Lletres Catalanes, té com a objectiu homenatjar els llibres que la crítica ha distingit com els millors títols publicats durant els últims mesos.

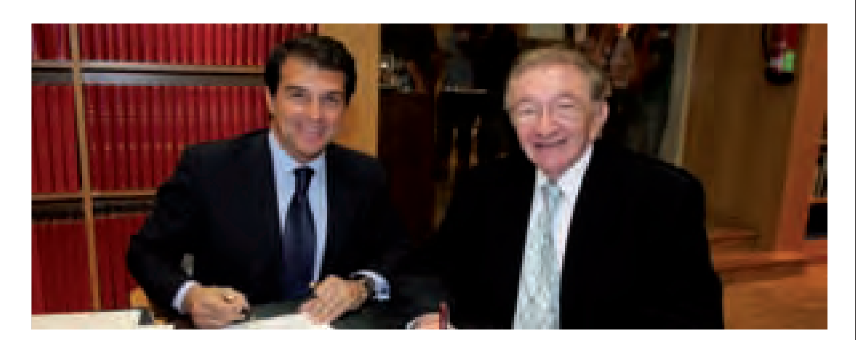
Renovació del contracte de patrocini amb Sorli Discau

El FC Barcelona i la cadena de supermercats Sorli Discau van arribar a un acord per renovar una temporada més el contracte com a patrocinador principal de la secció d'hoquei patins. L'acord amb aquesta empresa familiar amb capital cent per cent català, serà vigent fins al 30 de juny del 2008.

Ampliació de contracte de patrocini amb Llet Nostra

El FC Barcelona i la cooperativa Llet Nostra van arribar a un acord per ampliar dues temporades més el vincle com a patrocinador oficial de la secció d'handbol del club. L'acord finalitzarà el 30 juny del 2009. A partir de la propera temporada el logotip de Llet Nostra, figurarà no només a la part de darrere de la samarreta de l'equip d'handbol, sinó també a la part davantera del pantaló de joc.

Agustí Montal dóna al club el seu fons documental

Agustí Montal, president del FC Barcelona des de l'any 1969 fins al 1977, va donar al Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona un material de gran valor històric de la seva etapa com a dirigent del club. Aquesta col·lecció conté correspondència personal del president Montal sobre temes relacionats amb el club, dossiers de premsa, àlbums fotogràfics i més de 300 documents.

Acord entre el FC Barcelona i l'Atlético Luján

Dins del projecte de captació de joves talents d'Argentina, un centenar de jugadors han treballat en el Centre d'Entrenament per a Futbolistes d'Alt Rendiment (CEFAR) sota la supervisió dels tècnics del Barça. Els jugadors seleccionats poden competir oficialment amb l'Atlético Luján argentí.

EL BON ULL DEL BARÇA

Joan Martínez Vilaseca, darrere la forja de ferro de La Masia amb l'escut del Barça.

Amb més de 27 anys lligat a la nostra entitat, Joan Martínez Vilaseca ha vist créixer molts jugadors del Barça. Després d'un període com a entrenador a les diferents categories inferiors del club i d'exercir de coordinador del futbol base, l'any 1997 s'incorpora a la secretaria tècnica blaugrana, on encara hi és actualment. L'elaboració d'informes sobre cada rival del primer equip i la feina de cercapromeses ocupen el seu dia a dia

TEXT: Vanessa Forns | FOTOS: Bevenrain

Es podria dir que Joan Martínez Vilaseca, per la seva amplitud de coneixements relacionats amb el món del futbol, és una de les grans veus de l'experiència del FC Barcelona. Lligat a l'entitat des de l'any 1980, el nostre protagonista ha sobreviscut als lògics canvis de cicle que experimenta tot club de futbol, amb les consegüents variacions de presidents i entrenadors. En aquest sentit, i en un to humorístic, comenta que molts dels seus coneguts el comparen amb un "home del temps". La raó, "perquè van passant les tempestes i aconsegueixo prosseguir en el meu camí". Deixant a una banda el bon humor que el caracteritza, en Joan Martínez Vilaseca pensa que una de les claus per haver prosseguit la seva trajectòria al FC Barcelona durant tants anys és que "sempre he intentat fer la meva feina de la millor manera possible, amb la màxima autoexigència", sempre, això sí, "combinada amb una mica de sort, tan important a la vida".

Primer va ser jugador, posteriorment tècnic, i més tard es va dedicar a la coordinació del futbol base. Des del 1997, combina l'elaboració dels informes, jornada a jornada, de cadascun dels rivals del primer equip del Barça amb una feina en què tenir bon ull és indispensable: la de cercapromeses. Aquesta última tasca, d'una gran responsabilitat, implica tota una sèrie de factors que Joan Martínez Vilaseca ha explicat a la Revista Barça.

El futbol de qualitat que defineix el FC Barcelona des dels seus inicis implica la cerca d'un prototip de jugador molt determinat que ell sempre ha tingut molt clar: "El perfil d'un jugador per al Barça ha de ser el que tingui una bona tècnica, intel·ligent, i que tingui la velocitat com a principal qualitat física". En aquest sentit, exposa com a exemple els casos de Xavi i d'Iniesta. El fet de descobrir aquests jugadors i apostar per ells implica una sèrie de responsabilitats que, segons el nostre protagonista, tenen una recompensa impagable: el dia que debuten al Camp Nou. "Quan els nanos arriben a les nostres instal·lacions has de fer al mateix temps d'entrenador i una mica de pare. És complicat, però acabes tenint una satisfacció enorme. Poder veure'ls debutar al Camp Nou no té preu. La plenitud que un sent en

Bons records amb el futbol base

Joan Martínez Vilaseca recorda "amb molta estima" l'època que va passar com a entrenador a les categories inferiors del FC Barcelona. En aquesta foto el podem veure quan dirigia el cadet A, un equip del qual formaven part el porter Francesc Arnau –a dalt, el segon per l'esquerra- i el defensa Quique Álvarez –a baix, primer per la dreta-, entre d'altres.

aquell moment és tan especial que no es pot pagar amb res del món", indica.

> *"El perfil d'un jugador per al Barça ha de ser algú amb bona tècnica, intel·ligent, i que tingui la velocitat com a principal qualitat física"*

L'arribada al club

Joan Martínez Vilaseca va ingressar al FC Barcelona com a entrenador de l'infantil A de la mà d'Oriol Tort, aleshores responsable del futbol base blaugrana i amb qui va coincidir a la selecció juvenil de Catalunya. Al mateix temps, ajudava Tort en la coordinació del planter. Era l'any 1980 quan va establir amb el Barça un vincle que continua vigent a dia d'avui. Durant uns anys que ell qualifica "d'inoblidables" i en què va dirigir des de l'infantil fins al filial blaugrana, Joan Martínez Vilaseca va descobrir i entrenar moltes promeses que avui dia són jugadors consagrats. Una llarga llista de jugadors que han passat per les seves mans com ara Guillermo Amor, Iván de la Peña, Quique Álvarez, Albert Celades, Carles Puyol, Francesc Arnau, Luis Garcia, Víctor Valdés, Xavi Hernández o Andrés Iniesta, entre molts altres. Sense cap mena de dubte, una feina d'un valor incalculable que ha donat i continua donant els seus fruits.

De cadascun d'ells recorda, amb un somriure de satisfacció, tots els detalls de la situació particular de la seva arribada al club. Així rememora la seva primera presa de contacte amb l'actual capità del conjunt que entrena Frank Rijkaard: "Em fa especial il·lusió parlar d'en Carles Puyol perquè és un jugador que s'ho ha treballat tot ell. Recordo l'època en què, entrenant el juvenil A, uns amics em van comentar si podia provar un noi. Llavors el *Puyi* tenia 17 anys. De seguida li vam veure aquest esperit de superació que ell té. Després d'uns 15 dies de prova, el vaig dur a un torneig de Sallent. Un cop finalitzat, no vam dubtar a donar-li l'oportunitat." La s eva etapa com a tècnic al planter finalitza quan,

Vilaseca observa amb deteniment una sessió preparatòria del primer equip.

sota el mandat del president del FC Barcelona Josep Lluís Núñez, el tècnic Llorenç Serra Ferrer s'incorpora a la coordinació del futbol base barcelonista. Era la temporada 1997-98. Va ser a partir de llavors quan Joan Martínez Vilaseca, després d'arribar a un acord amb Louis van Gaal, va incorporar-se al cos tècnic del primer equip per fer els informes de cadascun dels rivals de la plantilla, una tasca que amb el pas dels anys i en funció de l'entrenador ha hagut d'aplicar-li algunes variacions: "Els informes dels rivals han variat en funció de cada entrenador. D'aquesta manera, Louis van Gaal volia un informe molt exhaustiu, amb moltes pàgines. Radomir Antic, en canvi, era un tècnic a qui li agradava molt la diapositiva", recorda.

Els informes per a Rijkaard

Amb l'actual entrenador del FC Barcelona, la seva feina ha adquirit un rol diferent: "Amb Frank Rijkaard em dóna la sensació que parlo amb un jugador actual; no vol un informe massa gran, sinó que opta perquè li indiqui punts concrets, molt específics, del que es pot trobar de l'equip rival sobre el terreny de joc". La confecció d'aquests informes comporta sacrificis, com haver de viatjar pràcticament cada setmana, i, en conseqüència, no veure la seva família tot el que voldria. De fet, aquests viatges continus fan que hagi vist més partits fora de casa que al Camp Nou.

> *"Poder veure debutar els nostres nanos al Camp Nou no té preu. La plenitud que un sent en aquell moment és tan especial que no es pot pagar amb res del món"*

Malgrat l'experiència que ha acumulat en el transcurs dels anys, Joan Martínez Vilaseca considera que "encara em queden moltes coses per aprendre". Amb més de 40 anys de vivències al món del futbol, la seva història comença al RCD Espanyol, on va militar des de l'any 1963 fins al 1972. Curiosament, i malgrat que de ben petit ja duia el Barça al cor, va optar per l'equip blanc-i-blau havent rebut una oferta de l'entitat barcelonista. "Em sento molt orgullós de poder presumir d'haver tingut a casa Samitier i Basora. Em van proposar de fitxar pel FC Barcelona, però en aquell moment el club acabava de fitxar un extrem esquerre consolidat com era Antoni Camps. Jo era molt jove, i vaig entendre que seria complicat tenir una oportunitat d'arribar a jugar al primer equip del Barça. Amb l'Espanyol en vaig veure més i és el que em va acabar de decidir", explica. Al mateix temps, es considera un privilegiat "pel fet d'haver pogut jugar a un mateix equip -l'Espanyol-, amb dues figures com Kubala i Di Stéfano". Sens dubte, aquesta àmplia trajectòria li ha permès afrontar la seva feina amb un bagatge imprescindible per convertir-se en una referència ▫

Sylvinho i Giovani Dos Santos durant un entrenament.

ESPORT, CALOR I HUMITAT

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSOR: Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

La calor i la humitat són factors ambientals que afecten en més o menys mesura el rendiment de l'esportista. L'ambient durant l'activitat esportiva és un element que cal tenir en compte, ja que una temperatura elevada i un excés d'humitat poden tenir conseqüències diverses, que van des d'una simple rampa fins a patologies més greus com les deshidratacions

Sovint l'esportista s'exercita en unes condicions ambientals de molta calor i humitat. Les temperatures elevades, per sobre dels 30ºC, i una humitat excessiva, per sobre del 85%, són factors que alteren el rendiment físic de l'esportista i cal prendre les mesures adients. Durant l'estiu, quan més es produeixen aquestes condicions, es prenen tot tipus de precaucions per evitar les anomenades lesions tèrmiques o de calor. Una preparació adient ajuda a minimitzar aquestes lesions i contribueix que el rendiment físic es vegi afectat el menys possible.

En un ambient de calor i humitat la temperatura corporal i muscular de l'esportista augmenten més del normal. Quan aquesta calor produïda pel cos humà no es pot eliminar a un ritme idoni és llavors quan poden aparèixer les lesions de calor. La temperatura normal del cos humà és d'uns 37ºC, però quan es fa exercici i segons en quines condicions, la temperatura de certs teixits actius com els músculs, poden arribar als 41ºC o més. L'augment de la temperatura corporal també provoca un augment de la sudoració i el flux sanguini a la pell. La calor generada s'elimina per evaporació de la suor mitjançant la pell. Amb la suor es perd aigua, potassi i sodi, uns electròlits vitals per al funcionament correcte de les cèl·lules. Per tant, el rendiment físic se'n veu afectat ja que l'oxigen, element clau en l'exercici, també arriba amb menys quantitat als músculs i es produeix menys energia.

L'efecte de la humitat associat a la calor és important perquè amb poca humitat es transpira més fàcilment i la sensació de sudoració no és alta, ja que la suor s'evapora. Quan la humitat és elevada, la transpiració disminueix comparativament encara que subjectivament observem més presència de suor a la pell i en els teixits. D'altra banda, la sensació de sufocació és més gran quan hi ha molta humitat, fet que provoca que es begui més fins i tot en situacions de poca necessitat, i això estimula la sudoració. Si en l'individu sedentari això no té importància, en l'esportista d'alt nivell sí que la té, ja que es poden desequilibrar les sals del seu cos per una sudoració excessivament estimulada o per un augment de volum sanguini per una aportació de líquids excessiva. Per aquest motiu, quan es competeix en ambients calents però molt humits cada jugador ha d'aprendre a reconèixer les seves sensacions i mantenir una pauta d'hidratació adequada.

Disputar un partit en aquest ambient pot produir lesions molt variades, ja que la calor que el nostre cos produeix no s'elimina al ritme necessari per evitar el sobreescalfament. Els problemes més habituals són les rampes, però tam-

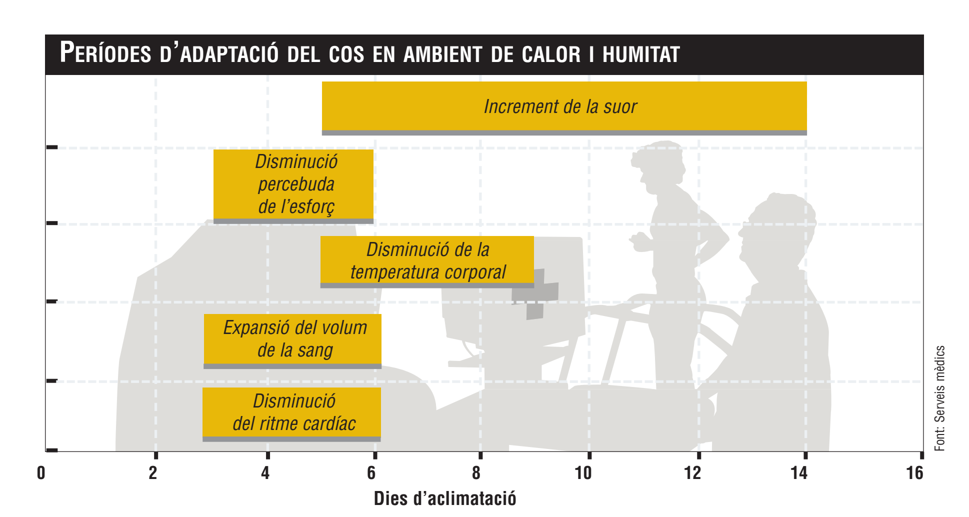
bé es poden produir esgotaments i, en casos excepcionals, cops de calor.

Les rampes per calor produeixen un dolor sobtat molt agut en un múscul o en un grup muscular que hagi treballat en excés. Les causes poden ser diverses, com una inadequada aclimatació a l'ambient càlid, una gran pèrdua d'aigua a causa de la transpiració o una disminució dels nivells d'electròlits a la sang.

L'esgotament per calor és una altra patologia freqüent i es produeix quan les pèrdues de fluids per suor són importants. Si l'esportista s'exercita intensament, el cos experimenta molta transpiració i no es reemplacen adequadament els líquids i electròlits, l'esgotament pot fer acte de presència. Els símptomes de l'esgotament són fatiga, pell pàl·lida, freda i humida, pols dèbil, mal de cap, mareigs i poca coordinació, entre d'altres.

Finalment, el cop de calor o hipertèrmia és el cas més greu, ja que pot produir seqüeles irreversibles o fins i tot pot arribar a ser mortal. Es produeix quan la regulació de la temperatura és incapaç de dissipar l'acumulació de la calor. En els cops de calor tampoc hi ha una adequada reposició de líquids i, per tant, hi ha una pèrdua important d'aigua i sals minerals. Tot i així també es poden presentar episodis sense pèrdua de líquids, per exemple, quan fa una temperatura extrema i l'esportista està perfectament hidratat. Els símptomes són temperatura corporal alta (per sobre dels 41,5ºC), pell envermellida, augment de la freqüència cardíaca i de la respiració, mareigs intensos i mal de cap, que pot provocar pèrdua del coneixement.

En tots els casos, fer un treball de prevenció i aclimatació en l'ambient calorós és el millor que pot fer un esportista per obtenir el millor rendiment físic i evitar possibles lesions de calor. Una bona hidratació abans i després de la pràctica esportiva, una bona dieta, utilitzar roba lleugera i transpirable i disminuir la intensitat de l'exercici en aquells casos necessaris formen part d'aquesta prevenció

A la foto de l'esquerra, Martí Filosia a l'actualitat. A la dreta, quan va pujar al primer equip del Barça. A sota, en un partit contra l'Atlètic de Madrid.

L'ATACANT CONTROVERTIT

Narcís Martí Filosia va ser un dels grans referents ofensius del Barça dels anys 60 i 70. El seu joc, però, mai va tenir una acceptació unànime per part de l'afició. Els partidaris gaudien amb la seva depurada tècnica i la seva capacitat golejadora, mentre que els detractors es desesperaven per la seva lentitud i la seva fredor sobre el camp

TEXT: Jordi Clos | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

"Corre molt malament però, com que fa gols, més val que ens el quedem". Amb aquestes paraules, el secretari tècnic Josep Samitier fitxava Narcís Martí Filosia, el davanter centre del Palafrugell juvenil, el 1963. La frase del mític *Home Llagosta* el va acompanyar durant tota la seva carrera, ja que hi havia qui el criticava pel seu físic poc habitual en un jugador de futbol i qui l'idolatrava per la seva eficàcia golejadora. Per uns i altres, Martí Filosia va ser una icona del Barça de finals dels 60 i de principis dels 70. El 16 d'octubre del 1966, Roque Olsen feia debutar Narcís Martí Filosia, el golejador del filial. En aquell moment, es trobava en un gran moment de forma. "Marcava de totes les maneres, quan tenia la pilota xutava i entrava. El que passa és que després se'm va mullar la pólvora", ironitza sense perdre mai la modèstia. Ràpidament, part de l'afició culer va quedar captivada per la tècnica i les rematades d'aquell espigat davanter. Altres, però, preferien un altre estil d'atacant, com el que representava José Antonio Zaldúa, més lluitador i agressiu. Així, un sector del Camp Nou no va trigar gaire a xiular les actuacions del gironí. Li recriminaven principalment la seva aparent manca d'entrega i la facilitat amb què marcava els gols més difícils i fallava els més fàcils. Segons ell, "em xiulaven perquè el meu joc estèticament era fatal. Tenia una sèrie de defectes que dissimules quan les coses van bé, però que quan van malament te'ls retreuen de seguida". I és que Martí Filosia va tenir un greu problema a la columna vertebral de jove i fins i tot el seu propi metge no entenia com podia seguir jugant a futbol.

Bon amic de Rexach

Acusat de ser poc lluitador i lent, va establir una bona amistat amb un altre dels futbolistes més discutits i aplaudits alhora de l'època, Carles Rexach, amb qui ja va coincidir al filial. "De mi deien que era una mica poruc i molt manta, mentre que de Rexach deien que era molt poruc i una mica manta", bromeja Martí Filosia. Amb Olsen es va consolidar al primer equip i les coses li van anar bé fins que en un partit va dedicar una botifarra al públic, que no parava

Martí Filosia es va convertir en una peça clau per a Vic Buckingham, però el seu successor, Rinus Michels, el va acabar relegant a l'ostracisme

de xiular-lo: "Llavors em va dir que allò no ho podia tolerar".

El pas de Martí Filosia pel Barça va ser en una de les etapes de més sequera de títols de la història de l'entitat. "Faltava el convenciment que podíem guanyar", assegura. Per intentar conquerir una Lliga que es resistia des de feia vuit anys, el FC Barcelona va contractar Vic Buckingham, el 1969. Amb el prestigiós entrenador anglès, el jugador català va endarrerir la seva posició i va arribar al punt àlgid de la seva carrera. Buckingham li transmetia confiança i fins i tot va afirmar que si fos anglès seria el davanter centre titular de la selecció. El 1971, després d'un final de Lliga boig en què el València va prendre el títol als blaugranes pel *goal average*, el tècnic va deixar el club.

Una de les seves principals virtuts eren els llançaments de penals. Malgrat això, un dels pitjors records que guarda és un error en una pena màxima. Va ser contra el València, al Camp Nou, precisament la desafortunada temporada 1970/71. Un penal que va impedir tenir el *goal average* a favor amb l'equip que dirigia Di Stéfano, que posteriorment seria decisiu. "Vaig haver de sortir per la porta del darrere de l'estadi perquè m'haurien penjat. En fallava pocs, però aquell dia em va faltar confiança pel fet d'haver-ne desaprofitat un pocs dies abans", lamenta.

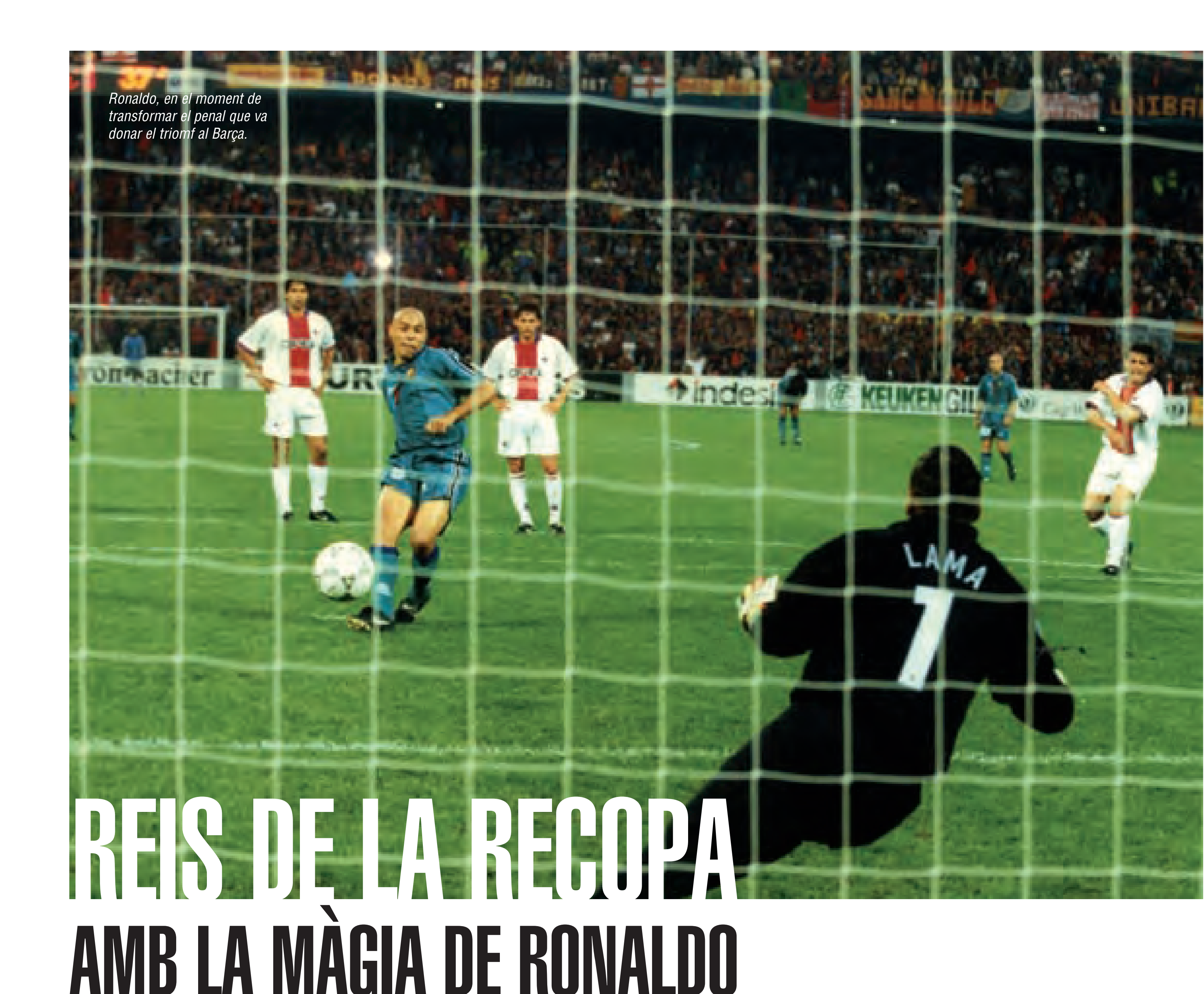
Amb l'arribada de Rinus Michels com a entrenador, Martí Filosia va agafar el rol de revulsiu: "Si guanyàvem em canviava i si perdíem em feia sortir. Teníem mala relació perquè jo tenia la fama de ser el mimat de Buckingham i per això em volia mantenir a ratlla". L'holandès el va acabar relegant a l'ostracisme i va deixar el Barça, el 1975, per fitxar pel Sant Andreu, on jugaria dues temporades a Segona Divisió i es retiraria amb 31 anys.

Antiquari de professió

Després de penjar les botes, Narcís Martí Filosia es va desvincular del futbol per regentar un taller d'antiguitats durant gairebé tres dècades a Palafrugell. Tot i la distància, sempre ha seguit amb atenció el que succeïa al Barça. Actualment, amb 61 anys, l'exjugador es mostra molt satisfet del moment que viu el club: "Sempre hi ha alts i baixos, però mai havia estat tan bé com ara". A més de declarar-se admirador de la professionalitat de Frank Rijkaard i de Txiki Begiristain, Martí Filosia té clar amb quin jugador de la plantilla actual s'identifica: Eidur Gudjohnsen. Ja com a prejubilat, el gironí espera tenir més temps per visitar el Camp Nou, un escenari que ha trepitjat poc últimament. Quan ho fa, no perd l'oportunitat de retrobar-se amb excompanys amb qui rememora les moltes anècdotes que va deixar al seu pas pel club ▫

Quatre títols de blaugrana

Les nou temporades en què Narcís Martí Filosia va vestir la samarreta del Barça, del 1966-75, no va ser una època gaire prolífica en títols. Una Lliga conquerida amb Michels gairebé sense participar-hi, tres Copes del Generalísimo i una Supercopa de Fires, davant del Leeds United, conformen el seu palmarès. També va ser un dels integrants de l'equip que va disputar la primera final de la Recopa, el 1969, perduda contra l'Slovan de Bratislava. En tot aquest temps, el de Palafrugell va jugar 229 partits i va marcar 86 gols.

Ronaldo, en el moment de transformar el penal que va donar el triomf al Barça.

REIS DE LA RECOPA
AMB LA MÀGIA DE RONALDO

TEXT: Txemi Terés | FOTOS: Arxiu FCB

Ara fa deu anys el FC Barcelona es convertia en el rei de la Recopa en conquerir a l'estadi De Kuip de Rotterdam el quart títol en aquesta competició després de derrotar el París Sant Germain per 1-0. Amb aquesta victòria l'equip blaugrana recuperava el somriure a Europa tres anys després de la decepció d'Atenes

L'èxit europeu del conjunt de Robson va ser molt important, tot i que ni la ciutat ni el rival portaven gaires bons records al barcelonisme. Rotterdam va ser l'escenari de la derrota a la final de la Recopa de 1991 davant el Manchester United mentre que el París Saint Germain havia deixat fora els blaugranes als quarts de final de la Copa d'Europa 1994-95. Tot i aquests precedents, aquell equip inspirava molt optimisme. Amb el duet Robson-Mourinho a la banqueta i un enlluernant Ronaldo sobre el terreny de joc, el FC Barcelona d'aquella temporada anava camí de rècord. L'equip ja havia conquerit la Supercopa d'Espanya, era finalista de la Copa del Rei i estava lluitant per la Lliga. És a dir, mantenia opcions en totes les competicions que disputava. Per això, aquell 14 de maig quan els dos equips van saltar a la gespa, els 14.000 aficionats que omplien de blaugrana les grades del remodelat estadi De Kuip, sabien que aquella victòria no s'escaparia.

En el conjunt de Robson es respirava confiança però per damunt de tot hi havia gana, molta gana de títols. Entre els més veterans encara era molt present el record d'Atenes, on el Milan els havia esborrat del camp. Homes com Ferrer, Sergi, Guardiola o Amor volien refer-se d'aquella decepció amb un nou triomf a Europa. Tant és així que, just acabat el partit, el mateix Guardiola no va dubtar a dedicar el títol "a tots aquells que van ser a Atenes". Al seu costat, els nouvinguts que volien fer gran el seu palmarès. Entre

Vítor Baía aixeca la copa de campió. A sota, diferents moments de la celebració.

> ***El brasiler, autor del gol, ja havia anunciat que l'equip guanyaria i que ell marcaria***

ells, Luis Enrique, Figo, i Ronaldo, especialment aquest últim, que amb aquest títol iniciava el seu regnat en el concert del futbol mundial. El brasiler, confiat en les seves possibilitats, ja havia anunciat el dia anterior que el Barça guanyaria i que ell marcaria un gol. Assumint el paper d'estrella, el davanter no va tenir cap inconvenient a atraure tota la pressió cap a ell, deixant un camí més planer a Bobby Robson.

L'entrenador anglès, tot i la seva llarga experiència, no podia amagar el seu nerviosisme. Els darrers minuts del partit els va viure fora de la banqueta, donant indicacions a tort i a dret, i sense parar d'escridassar tot aquell que es movia sobre la gespa. El tècnic era conscient que s'hi jugava la continuïtat en un càrrec que, tot i la victòria, ja semblava decidit en favor de Louis van Gaal, espectador de luxe d'aquella final.

El patiment dels darrers minuts no va impedir que el capità Gica Popescu acabés aixecant la quarta Recopa pel Club. Al costat seu, un exultant Vítor Baía s'havia convertit en un altre dels protagonistes de la final però per un fet força curiós. A la mitja part, els oficials de la UEFA van baixar al vestidor del Barça per demanar al porter que canviés la seva indumentària, ja que no era la més adequada per a la TV. Tant el jugador com el delegat s'hi varen negar tot argumentant que durant la reunió prèvia ningú havia posat cap problema. Es van viure uns moments de tensió però al final es va imposar el criteri del Barça. Resulta que el blau era el color de la sort per a Vítor Baía i qui sap si d'aquella decisió també va dependre la victòria final ▫

1	0
FC BARCELONA	PSG

Estadi: De Kuip. 40.000 espectadors

FC Barcelona: Vítor Baía, Ferrer, Couto, Abelardo, Sergi, Popescu (Amor 46') Guardiola, Figo, De la Peña (Stòitxkov 84') Luis Enrique (Pizzi 88') i Ronaldo

PSG: Lama, Fournier (Algerino 55'), N'Gotty, Le Guen, Didier, Leroy, Raí, Guerin (Delly Valdés 69'), Cauet, Loko (Pouget 77') i Leonardo

Àrbitre: : Markus Merk (Alemanya). Va mostrar targetes grogues a Fournier, Le Guen i Cauet del PSG i a Couto i De la Peña del FC Barcelona.

Gol: Minut 37. Ronaldo marca de penal.

L'enigma anterior: Qui era el porter de l'equip que va guanyar la primera Copa d'Europa aconseguida pel FC Barcelona?

La Pista: Va jugar al Barça set anys.
La Solució: Ramon Pons, porter de l'equip d'hoquei patins.
Nom del guanyador: No hi ha hagut cap encertant.

El primer equip del Barça que va guanyar una Copa d'Europa. Va ser a Lisboa, davant el Benfica.

EL PRIMER PORTER CAMPIÓ D'EUROPA

Segurament, el nom de Ramon Pons no és gaire conegut per la majoria de barcelonistes, però aquest exjugador del FC Barcelona d'hoquei patins durant set anys, fins a la temporada 1976-77, va ser el primer porter que va guanyar una Copa d'Europa per al nostre club. Va ser l'any 1973, força abans de Wembley...

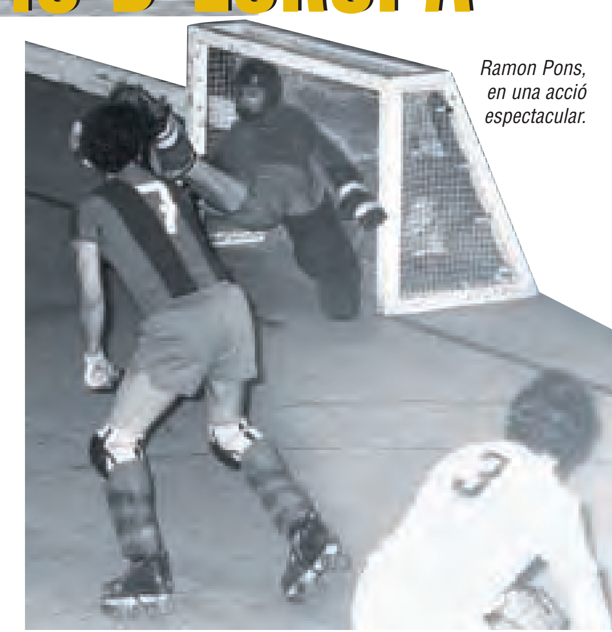
TEXT: Carles Cascante | FOTOS: Arxiu personal Ramon Pons / Bevenrain

Pons, nascut a Sabadell l'any 1941, recorda, encara amb l'emoció impregnada al seu rostre, el fet de ser partícip d'aquell triomf històric per al FC Barcelona: "Va ser quelcom més que un triomf. Cal pensar que des de la seva fundació fins a l'any 1970, les aspiracions de la secció d'hoquei patins eren altres de més limitades, com els Campionats de Catalunya o els d'Espanya." Aquell triomf, però, va donar un nou impuls al club, que va apostar decididament per les seccions amb la construcció del Palau Blaugrana.

Pons admet que aquest fet va ser clau: "Amb Agustí Montal a la presidència del club es va prendre l'encertada decisió de construir el Palau, una pista pròpia per a les seccions. Fins aleshores jugàvem al Palau d'Esports de Barcelona i compartíem pista amb d'altres equips com l'Espanyol."

El poderós Benfica, el rival a la gran final

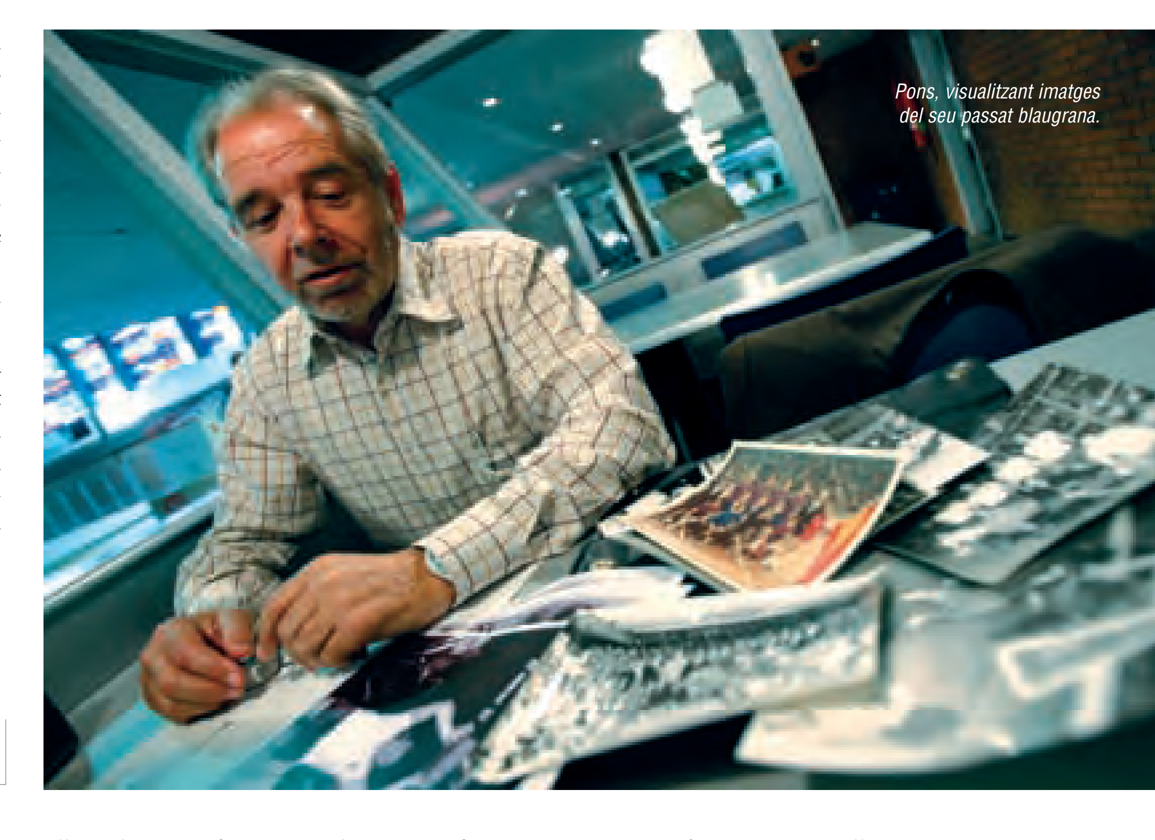
El Benfica portuguès, l'equip dominador de l'hoquei patins que es jugava llavors al Vell

Ramon Pons, en una acció espectacular.

Continent, comptava a les seves files amb un autèntic *monstre* de l'hoquei rodat, Antonio Livramento. Era la temporada 1972-73 i el FC Barcelona, després d'unes duríssimes semifinals contra el també potent Roller Monza italià, va ficar el cap a la gran final de la Copa d'Europa. Llavors, però, es jugava a doble partit.

En el primer matx, el FC Barcelona es va imposar per 5 gols a 3, mentre que a Portugal, en una pista plena com un ou, i amb un Barça que jugava de blanc, el resultat va ser d'empat a set. "Fa 34 anys d'aquella final i encara se'm posen els pèls de punta quan la recordo. Vam guanyar a Barcelona de dos gols i es va empatar a set a Portugal. El Benfica era una autèntica selecció portuguesa, acostumada a guanyar-ho tot, però nosaltres teníem un equip molt ben compensat entre veterans i joves."

Pons, visualitzant imatges del seu passat blaugrana.

Ramon Pons defensava la porteria quan el Barça va aixecar la primera Copa d'Europa, a Lisboa

La figura de Lorente

Però si algú té part de la culpa d'aquella primera Copa d'Europa, aquest va ser, sota el parer de Ramon Pons, Josep Lorente. Ell era el tècnic que entrenava aquell equip. De fet, en la quarta de les 19 temporades que va estar al capdavant de la banqueta blaugrana, ja va arribar el primer gran èxit a nivell internacional: la Copa d'Europa guanyada davant el llavors temut Benfica.

Lorente, segons explica Ramon Pons, "era un gran psicòleg". El que per a molts ha estat considerat el millor entrenador de tota la història de l'hoquei blaugrana "feia que els entrenaments fossin diferents", afirma Pons. "Amb ell ens divertíem força. Recordo que es va fer un equip completament nou amb jugadors joves com Vilapuig, Centell o Torres, que, combinats amb els que ja hi eren, van convertir el Barça en un bloc guanyador." Pons, a més, destaca la faceta "d'estrateg que tenia i la gran visió a l'hora de fer canvis."

Un hoquei molt diferent

Ramon Pons també parla de les semblances i diferències entre l'hoquei d'abans i el d'ara, un esport que, segon ell, "ha evolucionat molt en alguns aspectes com, per exemple, el material, però que no ha avançat a nivell de regles". L'exporter explica, entre d'altres coses, que fins als 20 anys ell es rentava la roba d'hoquei a casa, que les seves guardes eren fetes "de palla" (i no d'escuma com ara) i que no existia la figura dels massatgistes; "si algun dia en venia un ens feien més pessigolles que res, perquè no estàvem acostumats", apunta amb sorneguería.

Més valor al present

A partir d'aquella primera Copa d'Europa, les exigències de l'equip "i de la resta de seccions en general van començar a pujar com l'escuma", explica Ramon Pons. Per això, l'home que va tenir l'honor de defensar la porteria blaugrana en aquella primera gran final europea a doble partit, reivindica que es valori més el que fa actualment l'equip de Quim Paüls: "És molt difícil guanyar una Lliga, i més una Copa d'Europa. I el Barça actual ho ha fet, en el cas del Campionat de l'OK Lliga, durant 10 temporades seguides. Crec que s'hauria de valorar en tota la seva magnitud el que suposa una fita d'aquest tipus."

A quin jugador del Barça li van posar un malnom que jugava irònicament amb una característica del seu físic?

LA PISTA:

Al museu del club hi ha un bust seu.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:
Correu: Revista Barça. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Centre de Documentació Barcelonista
Coordinació: David Saura

Kubala celebra un gol amb el públic de Les Corts (20-11-51). A sota, els aficionats blaugrana en un partit Barça-Reial Madrid (6-1) de 1957.

J.A. Sáenz Guerrero

GENERACIÓ LES CORTS

El cinquantè aniversari del Camp Nou obliga a tenir un record agraït envers tots aquells que el varen fer possible: la generació Les Corts. Jugadors, socis i aficionats, directius... la gent blaugrana que va fer petita la Catedral. Aquell equip refet amb la tenacitat del voler ser i que culmina en el Barça de les Cinc Copes

TEXT: Jordi Badia | FOTOS: Arxiu FCB

Ja fa unes quantes setmanes que va morir Marià Gonzalvo; el 7 d'abril, concretament. Va ser el capità del Barça de les Cinc Copes. Un jugador excepcional, desenfocat rere Basora, César, Kubala, Vila (Moreno) i Manchón. Gonzalvo III, el seu nom futbolístic, es va retirar una temporada després de fer aquella gesta. És a dir, que no va arribar a jugar de manera oficial al Camp Nou. Tanmateix, Marià Gonzalvo personifica de manera extraordinària la generació que va propiciar-ne la construcció. Perquè de la mateixa manera que el Barça de les Cinc Copes és la culminació esportiva d'un equip refet des del no res, el Camp Nou ho és de la reconstrucció d'un club que es va voler anorrear.

El 24 de setembre, el Camp nou farà 50 anys. Farà 50 anys que va ser inaugurat. Però en farà molts més des que va ser forjat. I els seus forjadors van ser una bona colla de jugadors que des de mitjans dels anys quaranta van anar tornant el Barça als llocs capdavanters de totes les competicions.

La història del FC Barcelona també és una història d'un retornar constantment. Els anys trenta van ser uns anys molt durs. D'una banda, va plegar la generació de Samitier, la que havia engrandit el club al llarg de tota la dècada dels vint. I, d'una altra banda, la Guerra Civil espanyola va partir la carrera de l'equip que n'havia d'agafar el relleu i va situar el club en un dels moments institucionals més baixos. L'any 1942 es va estar a punt de tocar a fons. Es va guanyar la Copa del Generalíssim. Tanmateix, el descens a la Segona Divisió va passar de ser una possibilitat remota a una probabilitat propera. Es va salvar en una promoció contra el Múrcia amb més dramatisme del que el resultat final va reflectir (5-1).

I d'allà cap amunt. Amb Samitier a la banqueta. Amb els Gonzalvo i el César al camp. Les Lligues del 48 i 49. I després Kubala liderant una generació de jugadors fantàstics. Els títols queien l'un rere l'altre. Els de la regularitat i els disputats per eliminatòries. També els que premiaven l'eficàcia golejadora. La fiabilitat d'aquell equip era extraordinària. S'entén que els barcelonistes omplissin Les Corts fins a fer vessar les grades. Que molts es quedessin sense entrades i que la impossibilitat tècnica d'escometre una altra ampliació obligués la directiva a plantejar-se un camp nou

Ramon Dimas

Són sorprenents

Aquest estiu Barça TV recupera la sèrie d'entrevistes *L'habitació dels miralls*. Sovint els esportistes del club ens sorprenen amb gols espectaculars o amb cistelles de coratge sota cistella. Res a veure, però, amb un repàs personal pels seus gustos i trajectòries

TEXT: Redacció | FOTOS: Barça TV

La complicitat dels jugadors a l'hora de prendre's amb sentit de l'humor la pròpia imatge és una de les marques de la casa des del primer episodi.

"El 29 de setembre del 2000, en un establiment que regentava una tal Ellen a Glasgow, Henrik Larsson va perdre una cosa molt especial que L'habitació ha trobat...."

Valdés tocant el piano desmunta tòpics sobre l'esportista. L'habitació reflecteix les múltiples cares de personatges tractats massa sovint esquemàticament.

Una de les millors qualitats del programa: l'oportunitat de veure els jugadors veient-se a si mateixos. Belletti revivint el moment més feliç de la seva vida.

Àngel Mur en l'episodi més emocionant de la sèrie. Tot recordant amb humilitat una carrera impressionant, ens descobreix l'esportivitat com una moral secreta per al dia a dia.

Gudjohnsen esclata de riure amb la sorprenent aparició, al calaix de l'habitació, de Sveppi, el seu millor amic d'infància i reconegut comediant islandès.

Aquestes instantànies estan fetes pels mateixos protagonistes en l'últim minut del programa.

Volar amb Vueling des de Barcelona és molt fàcil.

Vola en avions nous,
a aeroports principals,
sense overbooking, fes el check-in
i escull el teu seient online .
¡Ara també pots
volar a Atenes!

Amsterdam
Brussels
Paris
Milano
Venezia
Pisa
Bilbao
Roma
Santiago
Napoli
Barcelona
Athens
Madrid
Menorca
Valencia
Palma
Lisboa
Alicante
Sevilla
Ibiza
Jerez
Granada
Málaga

Gaudeix de l'estiu amb el Barça!

COORDINACIÓ: Anna Segura | FOTOS: FCBMerchandising

Comencen les vacances i no hi ha millor manera de fer-ho que amb els productes del FC Barcelona. Els Barça Toons seran els protagonistes per als més petits, mentre que per als més grans també hi ha de tot.

BANYADOR ADULT

21 €

BANYADOR NEN

20 €

FLOTADOR

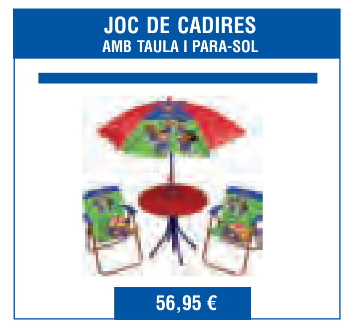
3,80 €

BRAÇALS

2,90 €

JOC DE CADIRES
AMB TAULA I PARA-SOL

56,95 €

XANCLETES DE DIT

12,95 €

XANCLETES

14 €

TOVALLOLA CAPETA

16 €

BARNÚS

38 €

PALES DE PLATJA

5,40 €

MATALÀS

8,80 €

TAULES DE SURF

13,20 - 17,60 €

TOVALLOLA GEGANT

33 €

TOVALLOLA INDIVIDUAL

21 €

TOVALLOLA TOONS

21 €

TOVALLOLA BOSSA

15,40 €

CREIXEMENT SOCIAL IMPARABLE

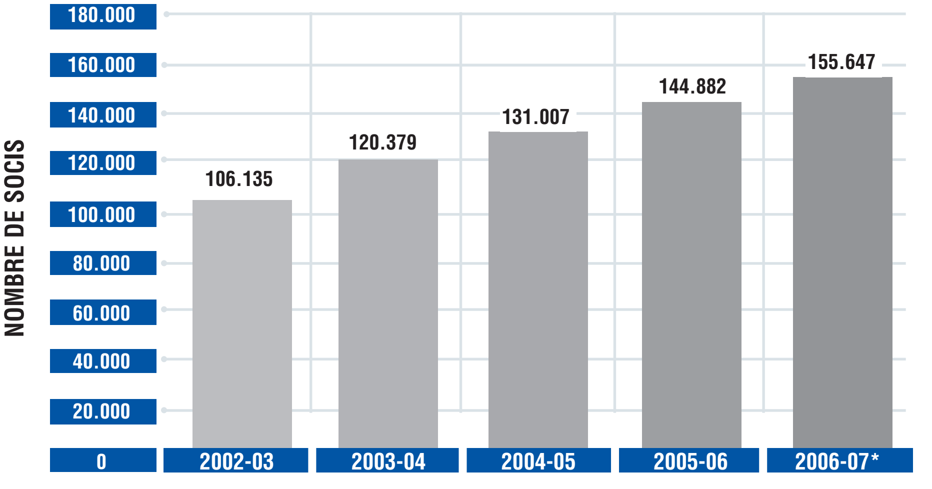
Els socis del Barça són l'autèntic motor del club, l'autèntica força de l'entitat i any rere any aquesta massa social continua creixent. En aquesta temporada hi ha hagut un creixement de 10.000 associats, fet que ha possibilitat que el nombre de socis barcelonistes hagi sobrepassat ja la xifra de 155.000. En només quatre anys, des que va començar la campanya d'El Gran Repte, l'increment de socis ha arribat gairebé a 50.000 socis més, un creixement que s'acosta al 50%.

Més avantatges al carnet de soci

Els socis blaugrana utilitzen cada vegada més els avantatges que els dóna el carnet de soci. Aquesta realitat ve donada per la constant aportació de novetats que es van introduint i que els socis coneixen de primera mà pels diferents canals de comunicació directes entre el club i els socis.

Segons les opinions que rep el club, la satisfacció dels socis en els avantatges és molt elevada, tot i que hi ha novetats que molts socis encara no coneixen. Els avantatges més coneguts i més ben valorats pels socis continuen sent els que fan referència a la compra d'entrades i els que permeten poder entrar de forma gratuïta al Museu. De cara a la temporada 2006-2007 es van simplificar els descomptes als partits, un 20% de manera fixa, a part de les promocions especials. Addicionalment s'han millorat les funcionalitats tant en la compra d'entrades per Internet, on es pot triar el seient exacte, com en la utilització del Seient Lliure. Aquestes millores han suposat un increment d'un 50% d'entrades venudes als socis durant aquesta temporada i un increment d'un 25% en la utilització del servei Seient Lliure, donant la possibilitat que altres socis o barcelonistes puguin assistir a l'estadi en el seu lloc.

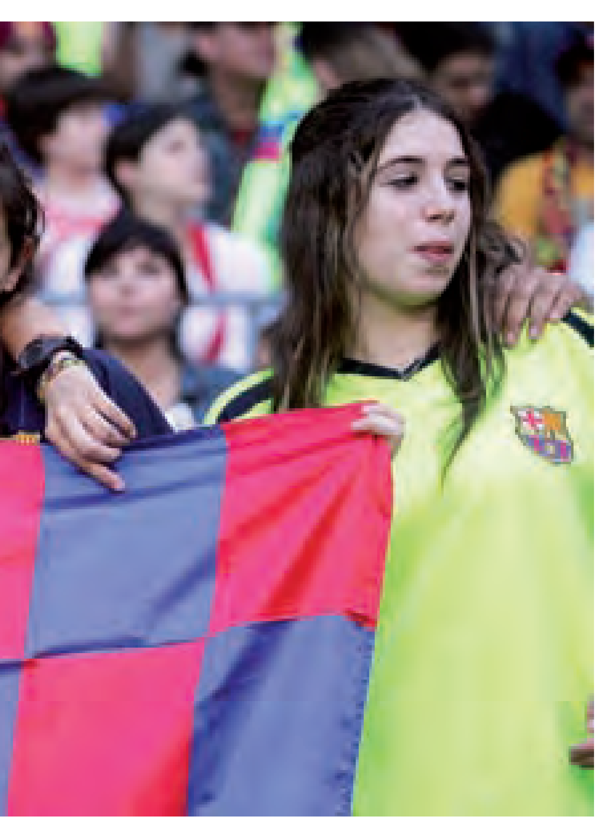

EVOLUCIÓ XIFRA DE SOCIS DES DEL 2003 FINS A L'ACTUALITAT

TEMPORADA	SOCIS	INCREMENT	%
2002-03	106.135		
2003-04	120.379	14.244	11,80%
2004-05	131.007	10.628	8,10%
2005-06	144.882	13.875	9,57%
2006-07*	155.647	10.765	6,92%

* Finals de maig del 2007.

Informació directa

El FC Barcelona ha creat i evolucionat els seus canals de comunicació amb els socis perquè tinguin tota la informació del seu interès de forma ràpida i còmoda, i no es perdin cap avantatge del seu carnet de soci.

La principal novetat és la renovació del lloc web del club, www.fcbarcelona.cat, en el qual els socis tenen el seu propi espai, la Zona Socis. En aquesta pàgina es pot trobar tota la informació i els serveis útils per als socis. És un punt de referència gairebé diari de tot el que interessa als socis.

La segona novetat ha estat el diari Barça Camp Nou, que, després del seu llançament l'any passat, es va convertir immediatament en la lectura obligatòria abans de cada partit a casa.

A més, els serveis de comunicació ja existents entre el club i els socis s'han vist incrementats pel fet que cada cop més socis tenen el seu correu electrònic i el seu mòbil registrat al cens del club per tal de rebre informació al moment de forma àgil i ràpida. Més de 40.000 socis ja reben butlletins electrònics mensualment i Infosocis Digital amb les últimes novetats, mentre que són més de 70.000 socis els que reben els missatges amb l'horari i el resultat dels partits. Les alertes SMS gratuïtes són probablement l'avantatge que és més valorat pels socis.

El llançament més recent ha estat el de Barça TV online, que ofereix la possibilitat de gaudir de continguts audiovisuals del canal del Barça en qualsevol lloc a qualsevol hora. Els socis tenen un descompte permanent en la subscripció ▫

Programa *Creix amb el Barça*

El FC Barcelona ha incrementat també la seva massa social més jove i compta en l'actualitat amb 30.000 socis menors de 18 anys. Aquesta xifra ve donada especialment pel creixement dels socis més petits: cada mes 300 nounats són nous socis del Barça. És per això que el programa *Creix amb el Barça* té cada vegada més continguts, perquè el club es vol comunicar amb els més joves i fer-los partícips de la realitat blaugrana.

L'agenda cultural ha augmentat posant èmfasi en activitats culturals dirigides a famílies i als més petits. La foto amb el primer equip s'ha renovat i està essent un dels avantatges més populars entre els més joves. També s'ha canviat el format de la Lliga El Gran Repte que se celebra cada estiu perquè més nens hi puguin participar. Enguany, el torneig és de dos dies i té un preu popular de 5 euros. Cal destacar

també el Concurs de Nadales, en el qual van participar més de 600 socis d'arreu del món enviant la seva proposta de nadala. Els dibuixos es van exposar a l'OAB i a l'estadi i els guanyadors del concurs van ser publicats a la Revista Barça.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL
Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Arístides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)
oab@fcbarcelona.cat
HORARIS
› De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES
HORARIS
› Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
› Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte, de 10 a 18.15 h.
Diumenges de 10 a 14.15 h.
› Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

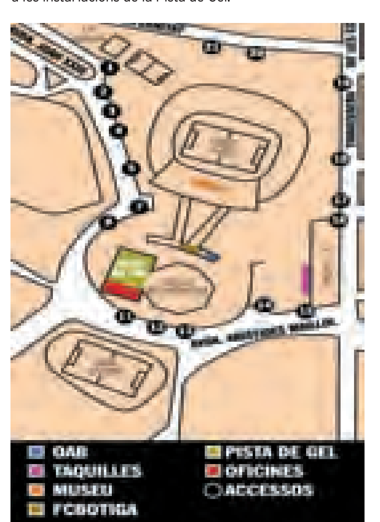
MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)
museu@fcbarcelona.cat
HORARIS DE VISITA DES DEL 2 D'ABRIL FINS AL 28 D'OCTUBRE
› De dilluns a dissabte, de 10 a 20.00 h. - Tour Camp Nou fins a les 19.00h.
Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h. - Tour Camp Nou fins a les 13.30h.
L' 1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.
PREUS
› Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
Públic: Museu 7 euros i Museu + Tour estadi 11 euros
Infantil (fins a 13 anys): Museu 5,60 euros i Museu + Tour estadi 8,80 euros

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB
centre.documentacio@fcbarcelona.cat
L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon:
93 496 36 12.
HORARIS
› Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)
fcbotiga@fcbmerchandising.com
Tel: 93 409 02 71
HORARIS
› De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
Diumenges, de 10.30 a 14.30 h.

PISTA DE GEL (25% descompte socis)
pistadegel@fcbarcelona.cat
HORARIS
› Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
Dimecres i divendres de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
› Socis FC Barcelona 7,20 euros; Públic 9,80 euros

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar.	Més informació 902 42 40 45
	10% de descompte durant un any si es contracta el gas +10% el Servei de Manteniment de Gas* Aquest 10% no és variable, és a dir, si puja el preu del gas cada 6 mesos no us afecta la pujada, manteniu el preu i el descompte aplicat a l'hora de fer la contractació. *en contractar el servei de gas i manteniment. Si només es contracta el gas el descompte és d'un 6%.Oferta vàlida per a noves contractacions amb tarifa 3.1 i 3.2 de gas. Descompte sobre termini de consum d'un any.	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
	10% de descompte per a tots els socis del Barça sobre tota la gamma de productes Bauhaus, en tot moment i sense excepcions.	Amb el carnet de soci (sènior) www.bauhaus.es
	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

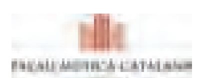
Acords amb altres entitats

Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb

10% forfet hivern i una sessió de jump gratuïta (excepte del 25 desembre al 6 de gener)

En les visites guiades
2x1 en el preu de les entrades

3€ de descompte en:
- Entrada Completa • Entrada Emblemàtica
- Entrada de menors de 120 cm

10% de descompte
en les entrades

5% de descompte
en els productes a Catalunya

ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l''e-mail' o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com són els que ofereixen la REVISTA BARÇA, el talonari FCB Descomptes, o els sms gratuïts, entre molt d'altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

DESCOMPTES AL CLUB

A més, la vostra condició de soci també us permet tenir els avantatges següents:

Pista de Gel:
descompte del 25%.
Museu:
accés lliure al Museu i 'tour' guiat.
Sales i espais:
30% de descompte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.
Fcbotiga:
5% de descompte en els productes a la venda.
Botiga on-line:
10% de descompte a través de www.shop.fcbarcelona.com
Camp de futbol 7:
30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou.

A més, estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a la web del club:
www.fcbarcelona.cat

Acer recomana el Windows Vista™ Home Premium.
AMD
Turion 64 X2
MOBILE TECHNOLOGY
Acer Aspire 5105
Entreteniment a la Llar
Acer Aspire 5105WLMi
• AMD Turion™ 64 X2 Dual-Core Mobile Technology TL-60
- Tecnologia AMD PowerNow™
- Tecnologia HyperTransport™
- Tecnologia Enhanced Virus Protection¹
• Windows Vista™ Home Premium autèntic
• Fins a 160GB
• 2048MB (2x1024) DDR2
• 0.3MP Acer Orbicam
• Pantalla 15.4" WXGA Acer CrystalBrite TFT LCD
• DVD-Dual Double Layer integrat
• ATI Radeon™ X1300 128/512Mb Hypermemory
• Wireless LAN 802.11g
• Bateria de 6 cel·les
• 1 * any als nostres laboratoris
(Garantia internacional per a viatgers - ITW)
Acer Aspire 5105 WLMi
€ 1,049**
IVA incluido
empowering technology
www.acer.es
Per a qualsevol informació o recolzament tècnic: 902 20 23 23
Proveïdor Oficial
del FC Barcelona
acer
www.circle-line.eu
Acer i el logo d'Acer són marques registrades d'Acer Incorporated. Copyright 2007 Acer. All rights reserved. Microsoft, Windows, el logo de Windows i Windows Vista són marques registrades de Microsoft Corporation als Estats Units i/o altres països. AMD, la flecha del logotipo AMD, AMD Athlon, AMD Turion, AMD Sempron, AMD PowerNow! y cualquiera de las combinaciones de éstos logotipos, son marcas comerciales registradas de Advanced Micro Devices, Inc. ¹activada amb Microsoft® Windows® XP SP2. *Sense compromis de la garantia legal del consumidor. **Precios recomendados al público desde el 01 de Junio del 2007 al 30 de Junio del 2007.

DDB Barcelona
Tots hem somiat alguna vegada
que érem jugadors del Barça.
FCB
FCBARCELONA
Audi
Audi Patrocinador Oficial del FC Barcelona